

59. møde

Onsdag den 8. marts 1989 kl. 13.00

Dagsorden:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 20:

Forespørgsel til trafikministeren [om, hvordan regeringen vil sikre, at det, der faktisk sker på transportområdet, ikke direkte modarbejder de mål, regeringen har sat sig i sin handlingsplan for miljø og udvikling, og hvad man rent konkret gør for de forskellige trafikmidler, så Danmark på CEMT-konferencen om trafik og miljø til november kan fremtræde som et land, der tager Brundtlandkommissionens anbefalinger af nedskæring i energiforbruget og formindskelse af luftforureningen alvorligt].

Af Margrete Auken (SF) m.fl.

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 21:

Forespørgsel til trafikministeren [om, hvilke konkrete initiativer regeringen påtænker iværksat over for DSB, således at statsvirksomheden får mulighed for at leve op til sin Plan 2000 – Moderne transport på skinner].

Af J. K. Hansen (S) m.fl.

3) Spørgsmål til ministrene.

4) Første behandling af lovforslag nr. L 206:

Forslag til lov om ændring af lov om leje.
Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 64:

Forslag til folketingsbeslutning om overholdelse af danske overenskomster og dansk lovgivning ved offentlige bygge- og anlægskontrakter.

Af Holger K. Nielsen (SF) m.fl.

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 66:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedring af de selskabsøkonomiske forhold for decentral kraftvarme.

Af Riishøj (SF) m.fl.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Medlem af Folketinget Annette Just har meddelt mig, at hun ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor hun anmoder om orlov, jf. Folketingets forretningsordens § 42, stk. 3, litra c, fra og med den 13. marts 1989 samt om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 20:

Forespørgsel til trafikministeren [om, hvordan regeringen vil sikre, at det, der faktisk sker på transportområdet, ikke direkte modarbejder de mål, regeringen har sat sig i sin handlingsplan for miljø og udvikling, og hvad man rent konkret gør for de forskellige trafikmidler, så Danmark på CEMT-konferencen om trafik og miljø til november kan fremtræde som et land, der tager Brundtlandkommissionens anbefalinger af nedskæring i energiforbruget og formindskelse af luftforureningen alvorligt].

Af Margrete Auken (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 23/2 89).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 21:

Forespørgsel til trafikministeren [om, hvilke konkrete initiativer regeringen påtænker iværksat over for DSB, således at statsvirksomheden får mulighed for at leve op til sin Plan 2000 – Moderne transport på skinner].

Af J. K. Hansen (S) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 24/2 89).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål til ministre:**Spm. nr. S 620**

Til trafikministeren af:

Dohrmann (FP):

»Er der princiel enighed i regeringen om indførelse af vejskat i Danmark, og kan ministeren oplyse, hvorledes man i praksis forestiller sig dette landevejsrøveri gennemført?«

Skriftlig begrundelse

Der henvises til ministerens bebudede lovforslag om, at der på statsvejene skal etableres nogle vejspærringer, hvorefter bilisterne kun kan få lov til at køre videre, hvis de betaler et endnu ikke omtalt beløb i vejskat.

Da ministerens udtalelser forekommer særdeles uigennemtænkte og forvirrende, søges gennem dette spørgsmål afklaret, om den samlede regering står bag disse kaotiske planer eller de alene kan betegnes som en ny konservativ mærkesag.

Dohrmann (FP):

Det er ved at være sådan, at de ministre, vi har, er ret tavse og tilbageholdende med at give oplysninger i folketingssalen, hvorimod de er særdeles aktive over for pressen. Som følge deraf kan man som folketingsmedlem nemt få det indtryk, at ministrene gør langt mere ud af pressen end af Folketinget.

Og noget af det sidste, vi er stødt på i den offentlige debat, er trafikministerens udtalelser om, at vi nu skal have indført en vejskat i Danmark. Og pressen har for længst konstateret, at det er der et stort flertal for i Folketinget. Den konservative trafikpolitiske ordfører har givet sin tilslutning, hr. Risgaard Knudsen fra Socialdemokratiet har givet sin tilslutning, og den radikale ordfører har, så vidt jeg har forstået af pressen, også givet sin tilslutning.

Derfor har jeg stillet dette spørgsmål, som hovedsagelig går på, om det er noget, der er drøftet i regeringen, altså om regeringen står bag trafikministerens udtalelser om, at vi nu skal have en vejskat i Danmark.

Jeg spørger bl.a. også, fordi det har været mit indtryk, at den danske regering i EF har forsøgt at få de andre EF-lande til at fravige eller i hvert tilfælde begrænse de ordninger, der findes dér. Jeg håber, at ministeren kan svare klart på mit spørgsmål.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Jeg har ikke, som hr. Dohrmann nævner i sin skriftlige begrundelse for spørgsmålet, bebudet et lovforslag om motorvejsafgifter. Jeg har derimod givet udtryk for, at sådanne afgifter nok bør overvejes som led i en ændring af skatte- og afgiftsstrukturen til sin tid.

Jeg gør opmærksom på, at spørgsmålet tillige må ses både i sammenhæng med udviklingen i EF og i en række lande i og uden for Fællesskabet og som et muligt element i den samlede danske trafikpolitik.

Dohrmann (FP):

Selv om svaret var kort, vil jeg gerne sige mange tak for det, for jeg kan kun opfatte det således, at det, der er tale om, er, at ministeren har nogle strøtanker, der overhovedet ikke har været diskuteret i regeringen, at det således kun er at betegne som en udtalelse, der er blæst op i pressen, og at det ikke har hold i virkeligheden.

Når ministeren nu fortsætter sine overvejelser - hvad jeg kan forstå at han vil gøre - vil jeg gerne anmode ham om at tænke på, hvor meget danske bilister egentlig betaler i forvejen. De betaler i lighed med alle andre danskere nogle meget høje indkomstskatter, de betaler registreringsafgift, og de betaler tårnhøje afgifter på brændstof. Der er gebyrer på stort set alt alle de steder, hvor man kan komme til at plukke folk.

Dertil kommer naturligvis, at den strøtanke, ministeren dér har fået, faktisk er umulig at praktisere i Danmark, allerede fordi vi har så mange fra- og tilkørselsveje, som vi nu engang har. Hvis ministerens strøtanke skulle føres ud i virkeligheden, ville det faktisk betyde, at der skulle opstilles nogle bomme for hver 15-20 km, for ellers ville der jo selvfølgelig ske det, at folk, der kom kørende ad motorvejen, snuppe-

[Dohrmann]

de en frakørsel og så 5 km længere fremme køre ind på motorvejen igen.

Derfor er jeg tilfreds med, at ministerens tanker ikke er særlig fremtrædende og ikke har været diskuteret i regeringen. Mon det ikke bliver derved? Det tror jeg vi alle sammen er bedst tjent med, og det siger jeg tak for.

Arne Melchior (CD):

Jeg er mere foruroliget end hr. Dohrmann over ministerens korte og meget undvigende svar. Ministeren sagde, at det må overvejes at indføre sådanne afgifter for kørsel på motorveje i lyset af, hvordan andre EF-lande bærer sig ad.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om han ikke er bekendt med, at en række andre EF-lande har finansieret deres vejbyggeri på grundlag af opkrævning af sådanne afgifter, mens danske veje er femdobbelts finansieret af verdens højeste bilafgifter, både for at anskaffe bilen, for at have den og for at køre i den. Er ministeren ikke opmærksom på den forskel?

Jeg vil gerne stille to små tillægsspørgsmål, nemlig om ministeren ikke er opmærksom på, at trafikikkerheden er langt bedst på motorveje, og om han derfor ikke er betænkelig ved gennem afgiftspålæggelser på motorveje at drive noget trafik over til ikkemotorveje, samt om ministeren ikke er opmærksom på, at turister, der kommer til Danmark og færdes her i bil, på denne måde får en ny fordyrelse med en kuldsejling af denne indtægtskilde til følge.

J.K. Hansen (S):

Hvis tanken var at begrænse privatbilismen eller antallet af biler på vore veje, kan jeg love ministeren støtte til et sådant forslag om en afgift.

Men jeg vil gerne spørge ministeren, hvilke lande i vor nærhed der har sådanne motorvejsafgifter, eller hvilke lande ministeren tror på-tænker at indføre sådanne afgifter.

Endelig vil jeg gerne, selv om spørgsmålet delvis er rejst af hr. Dohrmann, spørge, om ministeren ikke er betænkelig ved, at vi har så mange sekundærveje, man så kan bruge, og at en eventuel afgift på motorvejene vil blive en belastning for vore sekundærveje.

Trafikministeren (Knud Østergaard):

Først må jeg takke hr. Dohrmann for de gode

råd, som jeg selvfølgelig gerne vil vurdere nærmere og lade indgå i det arbejde, som forestår. Men jeg må til både hr. Arne Melchior og hr. J.K. Hansen sige, at det er et lidt løst grundlag at drage konklusioner på. Jeg er opmærksom på de ting, som hr. Arne Melchior siger om opkrævning, om trafikikkerhed og om ansvaret for, at turismen som erhverv kan videreudvikles her i vort land. Jeg er også opmærksom på spørgsmålet om afgifter, som hr. J.K. Hansen tog frem i sit indlæg.

Men der forestår jo nu et udredningsarbejde både i EF-sammenhæng og i Trafikministeriet, og der er bebudet en redegørelse, så jeg er sikker på, at vi kan komme helt til bunds i de emner, både hr. Dohrmann, hr. Arne Melchior og hr. J.K. Hansen har berørt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Formanden:

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Ernst B. Schmidt: spm. nr. S 367

Jytte Hilden: spm. nr. S 409

Ingrid Kjældgaard: spm. nr. S 424 og 425

Tommy Dinesen: spm. nr. S 431 og 565

Duetoft: spm. nr. S 434 og 526

Henning Nielsen: spm. nr. S 442

Jette Pors: spm. nr. S 444

Aage Frandsen: spm. nr. S 445

Jens Thoft: spm. nr. S 447, 562 og 572

Qvist Jørgensen: spm. nr. S 448

Pelle Voigt: spm. nr. S 449-458

Margrete Auken: spm. nr. S 461

Glistrup: spm. nr. S 469, 491-494, 524 og 538

Gade: spm. nr. S 470 og 514

Kofod-Svendsen: spm. nr. S 471

Bjørn Westh: spm. nr. S 472

Bollmann: spm. nr. S 473

Jane Oksen: spm. nr. S 489 og 490

Leif Hermann: spm. nr. S 506 og 511

Bjørn Poulsen: spm. nr. S 531, 532 og 571

Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 533

Holger K. Nielsen: spm. nr. S 537

Lysholm Christensen: spm. nr. S 539

Hanne Andersen: spm. nr. S 540 og 552

[Trafikministeren]

Arne Jensen: spm. nr. S 542
 Arne Melchior: spm. nr. S 544
 Rahbæk Møller: spm. nr. S 545
 Svend Heiselberg: spm. nr. S 550
 Dohrmann: spm. nr. S 551
 Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 555-558
 Hans Strunge: spm. nr. S 559
 Helle Degn: spm. nr. S 560
 Nør Christensen: spm. nr. S 561
 Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 567
 Ingrid Rasmussen: spm. nr. S 574
 Kirsten Lee: spm. nr. S 580

Spm. nr. S 367

Til *landbrugsministeren* (10/1 89) af:

Ernst B. Schmidt (FP):

»Hvilke regler er der for erhvervelse af landbrugsjord i Holland?«

Begrundelse

Da Holland af danske landmænd betragtes som en betydende konkurrent til dansk landbrug, ønskes spørgsmålet belyst.

Svar (15/2 89):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Statskonsulenten i Haag har efter anmodning sendt en redegørelse vedrørende de hollandske regler for erhvervelse af landbrugsjord. Det fremgår heraf, at der ikke findes restriktioner eller særlige regler på dette område.

I halvfyrdserne fandt man, at priserne for landbrugsejendomme og landbrugsjord var for høje. Parlamentet vedtog derfor en lov, der ved hjælp af restriktioner skulle begrænse efterspørgslen og derved udvirke lavere priser. Restriktionerne omfattede en ordning med offentlig godkendelse af den enkelte handel og offentlig købspligt.

Ved godkendelsen skulle der stilles krav til køberen om uddannelse, erhvervs erfaringer og hovederhverv, ligesom handelen skulle vurderes ud fra strukturæssige og størrelsesmæssige forhold. Loven blev vedtaget den 26. marts 1981, og meningen var, at den skulle sættes i kraft på et senere tidspunkt, når de detaljerede forhold i forbindelse med lovens administration var fastlagt.

Der skete i mellemtiden det, at efterspørgslen efter landbrugsejendomme og landbrugs-

jord faldt af sig selv og dermed også priserne på jord. Loven blev derfor aldrig sat i kraft.

Situationen i dag er, at priserne på landbrugsejendomme og landbrugsjord anses for at have fundet et rimeligt leje, og der er ingen aktuelle planer om at sætte loven i kraft.

Spm. nr. S 409

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (18/1 89) af:

Jytte Hilden (S):

»Vil ministeren kommentere sagen om den 17-årige vesttyske elev Beatrice Klinzing på Høng Gymnasium og samtidig oplyse, om ministeren før er blevet spurgt i lignende sager, og hvilke besvarelser findes der, hvilke udenlandske elever undervises på danske gymnasier, hf og studenterkurser, hvad er de formelle kriterier for deres deltagelse i undervisning her i landet, og endelig om ministeren har planer, der gør det lettere for EF-borgere, der bliver undervist på danske gymnasier m.v.?«

Begrundelse

Vedrørende Beatrice Klinzing henvises til Sjællands Tidende den 14. januar 1989.

Svar (15/2 89):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Efter aftale med Justitsministeriet blev der i marts 1985 sendt et brev ud til rektorerne for samtlige gymnasieskoler og studenterkurser om optagelse af udenlandske elever, hvis forældre ikke opholder sig her i landet. Af brevet fremgår det, at forudsætningen for at blive optaget i gymnasiet er, at der er tale om udveksling gennem en anerkendt organisation, og at de pågældende har opholdstilladelse ud over tre måneder.

Det er mit indtryk, at denne ordning fungerer tilfredsstillende, og at den har medført, at der hvert år kommer et meget stort antal unge til Danmark, der opholder sig et år på en dansk gymnasieskole. De fleste af disse elever kommer fra Amerika, Australien og Afrika, men der kommer også en del fra det øvrige Europa. Det præcise tal kendes ikke, da rektorerne har kompetencen til at optage de pågældende elever.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

At ordningen fungerer tilfredsstillende og dækker det eksisterende behov, viser sig ved, at der i de senere år kun har været et par henvendelser til Direktoratet for Gymnasieskolerne og hf om optagelse af udenlandske elever uden opholdstilladelse. I det ene af tilfældene havde eleven nær familie her i landet og fik derfor fornyet sin opholdstilladelse.

Endelig kan jeg oplyse, at jeg inden for de eksisterende regler forventer at stadig flere unge fra de øvrige EF-lande vil komme til Danmark som udvekslings elever i de kommende år.

Som det fremgår af justitsministerens svar på spørgsmål nr. S 408, vil det derimod næppe være muligt eller ønskeligt, at udlændinge gives en ubegrænset ret til at modtage uddannelse på danske uddannelsesinstitutioner.

Spm. nr. S 424

Til *skatteministeren* (19/1 89) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om han påtænker at reducere edb-budgettet og personalet i Statsskattedirektoratet ud over de reduktioner, der i regeringens handlingsplan for afbureaukratisering er lagt op til i de kommunale skatteforvaltninger?«

Begrundelse

En rapport udarbejdet af konsulentfirmaet McKinsey & Co. peger på, at edb-budgettet og personaleforbruget i Statsskattedirektoratet ikke står i forhold til direktoratets reelle arbejdsbyrde. Endvidere peger rapporten på, at edb-omkostningerne de senere år er steget med næsten det dobbelte af tidligere års stigninger.

Svar (3/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Der er endnu ikke taget endelig stilling til regeringens handlingsplan for afbureaukratisering. Bl.a. resterer en afklaring af, hvorledes samspillet og kompetencefordelingen mellem den kommunale og statslige struktur på skatteområdet skal være.

Som det er fremgået af dagspressen, er der indledt forhandlinger med kommunerne om mulighederne for at gennemføre den alternative plan, hvor en todelt kommunal-statslig struktur på skatteområdet bevares. Formålet

med forhandlingerne er at undersøge, om der ved en eventuel realisering af den alternative plan kan indvindes lige så store samlede ressourcebesparelser som i den oprindelige plan.

Det er intentionen, at der skal sikres en optimal ressourceudnyttelse både i den kommunale og den statslige skatteadministration, uanset om man vælger den statslige enhedsmodel eller den todelte kommunal-statslige model.

Da forhandlingerne mellem staten og kommunerne er i den indledende fase, er det for tidligt at udtale sig om muligheden for yderligere reduktioner på edb- og personalebudgettet i Statsskattedirektoratet.

Spm. nr. S 425

Til *skatteministeren* (19/1 89) af:

Ingrid Kjældgaard (FP):

»Kan ministeren gøre rede for omkostningsudviklingen i Statsskattedirektoratets edb-budget de senere år sammenholdt med tidligere års udvikling?«

Begrundelse

En rapport udarbejdet af konsulentfirmaet McKinsey & Co. peger på, at edb-omkostningerne i Statsskattedirektoratet de senere år er steget med næsten det dobbelte af tidligere års stigninger (22 pct. mod 12 pct.)

Svar (3/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Omkostningsudviklingen i Statsskattedirektoratets edb-budgetter udgjorde i perioden 1986–88 gennemsnitlig 22 pct. pr. år mod 12 pct. gennemsnitlig pr. år i perioden 1980–85. Stigningen er forårsaget af prisforhøjelser på I/S Datacentralen og I/S Kommunedata samt stigningen i udviklings- og produktionsaktiviteterne på edb-området.

– Prisstigningerne på edb-centralen udgjorde i perioden 1986–88 gennemsnitlig 5–6 pct. pr. år.

– Nye udviklings- og ændringsaktiviteter bidrager med ca. 9 pct. af stigningen pr. år i perioden 1986–88. Årsagen er i det væsentligste ny skattelovgivning som for eksempel skattereforment og renteaftgiften. Den nye lovgivning har forudsat nyudvikling af edb-systemer og ændringer i eksisterende systemer.

[Skatteministeren]

– Ca. 8 pct. af stigningen pr. år kan henføres til produktionssiden. Årsagen er nye systemer og stigende brugerkrav til edb-ydelser. Antallet af edb-transaktioner er mere end fordoblet siden 1983, særlig på grund af stigende forbrug af skærmterminalbilleder fra kommunal side. Dette er et resultat af, at de kommunale brugere anvender systemerne mere som følge af øget terminalisering, nye arbejdsformer, lave priser på skærbillederne samt et stigende antal henvendelser fra skatteyderne. Stigningen i kommunernes anvendelse udgjorde fra 1986 til 1988 ca. 10 mio. skærbilledetransaktioner.

Grundlaget for omkostningsudviklingen i Statsskattedirektoratets edb-budget de seneste år er således kombinationen af prisstigninger, ny lovgivning og stigende brugerbehov for nye edb-ydelser.

Spm. nr. S 431

Til *miljøministeren* (23/1 89) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Når ministeren nu fremfører, at man vil benytte udenlandske sandsugere ved byggeriet af den faste forbindelse over Storebælt, fordi udenlandske sandsugere er billigere, er det så indregnet, at danske søfolk på danske skibe betaler skat til Danmark, hvad udenlandske søfolk ikke gør?«

Begrundelse

Det er under hele debatten, inden den faste forbindelse over Storebælt blev vedtaget, fra tilhængernes side blevet fremført, at byggeriet skulle give flere danske arbejdspladser. Nu ser vi som noget af det første, at der skal benyttes udenlandske skibe med udenlandske besætningsmedlemmer til byggeriet.

Endvidere er der ingen miljøfordele, idet de udenlandske fartøjer er større og suger kraftigere fra havbunden til stor skade for miljøet.

Svar (27/2 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Indledningsvis skal jeg bemærke, at jeg ikke har »fremført, at man vil benytte udenlandske sandsugere ved byggeriet af den faste forbindelse over Storebælt...«.

Med hensyn til spørgsmålet om at udstede nye tilladelser til råstofindvinding, herunder til

udenlandske firmaer, i forbindelse med det fortsatte arbejde med etableringen af en fast forbindelse over Storebælt skal jeg oplyse, at gennemførelse af sandsugning på havområdet forudsætter tilladelse fra Skov- og Naturstyrelsen i henhold til råstofloven.

Den hidtidige administrationspraksis for sådanne tilladelser er, at en række firmaer, da loven i sin tid trådte i kraft, fik generel tilladelse til at udføre råstofindvindingsarbejde med nærmere angivet materiel.

Ved udstedelse af tilladelse til indvinding af råstoffer skal det i henhold til råstofloven sikres, at råstofudnyttelsen sker efter en samlet vurdering af en række samfundsmæssige hensyn, ressourceøkonomi og en samordning af råstoffernes udnyttelse.

Dette indebærer, at der på den ene side skal lægges vægt på råstofressourcernes omfang, deres udnyttelse og erhvervsmæssige hensyn, mens der på den anden side skal lægges vægt på miljøbeskyttelse, naturbeskyttelse, herunder bevarelsen af videnskabelige interesser, kyst-sikkerhed, fiskerimæssige interesser, ulemper for skibsfarten samt ændringer i strøm- og bundforhold.

Der er som hovedregel ikke blevet udstedt nye indvindingstilladelser, medmindre en opgave på grund af sin størrelse eller tekniske karakter ikke har kunnet udføres med det materiel, der har generel tilladelse. I sådanne tilfælde er der mulighed for at udstede en midlertidig tilladelse til at gennemføre den pågældende opgave.

I forbindelse med etableringen af den faste forbindelse over Storebælt skal der udføres forskellige opgaver, der vedrører brug og indvinding af råstoffer.

Spørgsmålet om behovet for nye tilladelser har i den sammenhæng været aktuelt i forbindelse med levering af sandfyld til arbejdet ved Knudshoved. Ved afgørelse af 7. oktober 1988 har Miljøministeriet fundet, at der var tale om arbejdsopgaver, der kunne gennemføres med fartøjer, der i forvejen har de ovenfor nævnte generelle indvindingstilladelser.

For så vidt angår den indvinding, der skal ske i selve anlægsområdet og i forbindelse med kompensationsafgravninger, har Miljøministeriet, ligeledes den 7. oktober 1988, tilkendegivet, at A/S Storebæltsforbindelsen må have mulighed for at anvende det materiel, der er

[Miljøministeren]

mest hensigtsmæssigt til de pågældende opgaver.

Miljøministeriet, Skov- og Naturstyrelsen, behandler i øjeblikket flere ansøgninger fra A/S Storebæltsforbindelsen i tilknytning til etablering af den faste forbindelse over Storebælt. Arbejdsopgaverne skal igangsættes i løbet af foråret 1989 og for en dels vedkommende være afsluttet i efteråret 1989, for at boring af tunnel og byggeri af Vestbroen kan igangsættes til de fastsatte terminer.

Antallet af samtidige delopgaver og den samlede råstofmængde kan medføre, at der vil være behov for flere indvindingsområder i Storebælt end de allerede ibrugtagne og for udstedelse af tilladelser til at anvende materiel, der ikke i forvejen har generel indvindingstilladelse.

Det skal afslutningsvis bemærkes, at det er bygherren, A/S Storebæltsforbindelsen, der under hensyntagen til lov om anlæg af fast forbindelse over Storebælt fastsætter tidsterminen for de enkelte entreprisers gennemførelse og har ansvaret for økonomien i projektet.

Miljøministeriets opgave er i henhold til råstofloven m.v. at sikre, at de fornødne råstoffer kan fremskaffes, jf. ministeriets havbundskortlægning, og at tilladelse kun gives på baggrund af den interesseafvejning, som er nævnt ovenfor.

Spm. nr. S 434

Til *justitsministeren* (23/1 89) af:

Duetoft (CD):

»Hvordan vil ministeren støtte politiet i dets kamp mod BZ-bevægelsen?«

Begrundelse

Fra politiet har offentligheden i den seneste tid fået adskillige meldinger om, at korpset ønsker øget politisk støtte til reaktionerne mod BZ-grupper bl.a. i København.

Det ønskes derfor oplyst, om ministeren gennem ændrede retningslinier eller på andre måder vil styrke politiets mulighed for at reagere.

Svar (3/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Jeg ser med den største alvor på de BZ-uroligheder, som vi har været vidne til, og naturligvis skal politiet fortsat have mulighed for at

skride ind med henblik på at sikre opretholdelsen af ro og orden.

Udgangspunktet for disse uroligheder er fire ejendomme i København, som BZ'erne har taget i besiddelse, og Justitsministeriet har derfor allerede i oktober 1987 taget initiativ til, at der blev nedsat en arbejdsgruppe med henblik på, at det bl.a. kunne overvejes nærmere, hvordan man bedst muligt sikrer, at bygninger ikke tages i besiddelse af uvedkommende, og således at saneringsejendomme ikke står tomme i længe tid.

Arbejdsgruppen har afgivet en betænkning og har i den forbindelse bl.a. foreslået, at der indføres regler, der giver mulighed for, at kommunerne kan påbyde ejerne af visse ejendomme at sikre disse mod, at uvedkommende tager ejendommen i besiddelse, og udvalget har endvidere foreslået særlige regler med henblik på en hurtig behandling af ansøgninger om nedrivningstilladelser.

Det kan oplyses, at boligministeren bl.a. på baggrund af den omhandlede betænkning den 11. januar 1989 har fremsat forslag til lov om ændring af lov om byfornyelse og boligforbedring m.v.

Efter min opfattelse har politiet i overensstemmelse med den gældende lovgivning på bedst mulig måde varetaget opgaven med opretholdelse af ro og orden også i relation til BZ-urolighederne.

Justitsministeriet følger løbende udviklingen, og jeg er naturligvis – såfremt politiet måtte fremkomme med særlige ønsker vedrørende grundlaget for den politimæssige indsats mod BZ-uroligheder – indstillet på nærmere at drøfte sådanne spørgsmål med politiet.

Spm. nr. S 442

Til *justitsministeren* (24/1 89) af:

Henning Nielsen (S):

»Mener ministeren, at den måde, det landsomfattende undersøgelsesprogram for kvægtuberkulose, som Landbrugsministeriet har iværksat, gennemføres på, kan karakteriseres som dyrplageri?«

Begrundelse

I Jyllands-Posten den 22. januar 1989 hævder tre fagfolk, at den måde, undersøgelsen gennemføres på, er statspåbudt dyrplageri.

[Henning Nielsen]

Mange hjorte vil dø af stress, og adskillige hjorte vil flygte over hegnene.

Foreløbigt svar (3/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Justitsministeriet er ikke bekendt med detaljerne i det omtalte program, som ifølge telefoniske oplysninger fra Landbrugsministeriet formentlig i praksis vil blive gennemført ved, at hjortene indfanges i en særlig fold. Her vil en praktiserende dyrlæge give en indsprøjtning med tuberkulin, hvorefter man senere vil kontrollere reaktionen.

På dette grundlag er det imidlertid ikke muligt at vurdere programmets dyreværns mæssige forsvarlighed, og jeg vil derfor undersøge sagen nærmere og derefter vende tilbage over for spørgeren.

Spm. nr. S 444

Til *justitsministeren (25/1 89)* af:

Jette Pors (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange retssager vedrørende lukkeloven der årligt behandles i retssystemet, samt hvor meget der vil kunne spares, såfremt sådanne sager skønnes at ville ophøre ved en eventuel ophævelse af samme lov?«

Begrundelse

I den meget aktuelle og heftige debat om eventuel ophævelse eller liberalisering af lukkeloven er Berlingske Tidende fremkommet med det synspunkt, at der årligt behandles flere hundrede sager ved domstolene som følge af de nugældende regler.

Det kan derfor være interessant at få belyst denne side af lukkelovsdebatten.

Svar (3/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Rigspolitechefen har i anledning af det stillede spørgsmål oplyst over for Justitsministeriet, at der ikke foreligger statistisk materiale, der belyser antallet af retssager vedrørende overtrædelse af lukkeloven.

Rigspolitechefen har imidlertid oplyst, at der ifølge Danmarks Statistik i 1987 blev registreret 560 anmeldelser vedrørende overtrædelse af

lov om butikstid, samt at antallet af anmeldelser i de første tre kvartaler af 1988 andrager 231.

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger, der muliggør en nærmere belysning af de enkelte politikredses ressourceforbrug i forbindelse med behandlingen af sager af den pågældende karakter, idet ressourceforbruget bl.a. vil bero på en konkret vurdering af de enkelte sagers karakter og omfang.

Spm. nr. S 445

Til *undervisnings- og forskningsministeren (25/1 89)* af:

Aage Frandsen (SF):

»Kan ministeren bekræfte eller afkræfte, at det var (er) i overensstemmelse med folkeskoleloven før og efter ændringen den 16. december 1988, at der var (er) 25 elever i en børnehaveklasse samtidig med, at klassen tildeles en ekstra pædagog i en ud af fire timer daglig?«

Begrundelse

Ved skoleårets start blev der ved Stouby Skole indskrevet 25 elever i børnehaveklassen. I løbet af efteråret blev elevtallet øget til 26 på grund af tilflytning. En senere fraflytning har igen bragt antallet ned på 25 elever.

Børnehaveklassen har i en time ud af fire daglige timer haft en pædagog ekstra. Er en sådan fremgangsmåde i overensstemmelse med folkeskoleloven, sådan som den så ud før ændringen den 16. december 1988, og sådan som den ser ud nu efter ændringen?

Svar (3/2 89):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Som det fremgår af bemærkningerne til forslag til lov om ændring af folkeskoleloven, som blev vedtaget 16. december 1988, kan den hidtidige brug af deletimer eller pædagogisk medhjælp bevares, når elevtallet i en børnehaveklasse overstiger 22.

Dette betyder konkret, at såfremt elevtallet overstiger 22, kan man vælge enten at dele klassen i to grupper og stille kvalificeret medhjælp til rådighed i samtlige timer eller at indføre en deletime daglig, hvilken time skal varetages af en uddannet pædagog.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Den på Stouby Skole beskrevne ordning er således i overensstemmelse med folkeskoleloven såvel før som efter ændringen af 16. december 1988.

Spm. nr. S 447

Til *indenrigsministeren* (25/1 89) af:

Jens Thoft (SF):

»Vil ministeren overveje at ændre folketingsvalgloven og loven om valg til EF-Parlamentet, således at danske statsborgere, der midlertidigt opholder sig i udlandet, kan stemme ved valg til Folketinget og EF-Parlamentet, uanset at de ikke opfylder de gældende betingelser for udlandsdanskernes optagelse på valglisten?«

Begrundelse

På grund af arbejdsløsheden i Danmark har ganske mange søgt beskæftigelse i udlandet såvel i som uden for EF. Således er der p.t. ifølge norske oplysninger ca. 17.000 danskere beskæftiget i Norge.

Det forekommer ikke rimeligt, at danskere, der søger arbejde i udlandet og dermed ikke som arbejdsløse belaster a-kasser eller offentlige kasser, fratages adgangen til at stemme.

Svar (3/2 89):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Efter grundlovens § 29 er valget til Folketinget bl.a. betinget af fast bopæl i riget. Danskere, der opholder sig i udlandet, skal derfor have bevaret en ganske særlig tilknytning til riget, for at de uanset udlandsopholdet kan anses for at have fast bopæl i riget i grundlovens forstand.

I folketingsvalglovens § 2 er opregnet de persongrupper, som uanset ophold i udlandet anses for at have fast bopæl i riget. Det drejer sig dels om personer, der er ansat i den danske stat og beordret til tjeneste uden for riget, dels om personer, der midlertidigt har taget ophold i udlandet af nærmere angivne årsager. De pågældende personers samlevende ægtefæller anses ligeledes for at have bevaret fast bopæl i riget.

På baggrund af grundlovens bopælskrav vil det ikke være muligt at tillægge valget til Folketinget til alle danske statsborgere, der midlertidigt opholder sig i udlandet.

Valget til Europa-Parlamentet har ikke blot personer, der har valget til Folketinget, men også personer, der har dansk indfødsret, er fyldt 18 år og har fast bopæl i et af de øvrige EF-lande, medmindre vedkommende er umyndiggjort (Europa-Parlamentsvalglovens § 3, stk. 1).

Hverken grundloven, EØF-traktaten eller Rådets Afgørelse og Akt om almindelige direkte valg af repræsentanterne i Forsamlingen vil være til hinder for at udvide kredsen af valgberettigede ved Europa-Parlamentsvalg til også at omfatte danske statsborgere, der midlertidigt eller varigt opholder sig i lande uden for EF.

Efter min opfattelse bør valgetten ved Europa-Parlamentsvalg imidlertid fortsat være forbeholdt danske statsborgere, der har særlig tilknytning (fast bopæl) enten til Danmark eller et af de øvrige EF-lande.

Spm. nr. S 448

Til *sundhedsministeren* (25/1 89) af:

Qvist Jørgensen (S):

»Hvad er proceduren og især kriterierne for tildeling af midler fra sundhedspuljen?«

Begrundelse

I en konkret sag omhandlende forekomsten og forløbet af bækkenløsning hos en årgang gravide kvinder, som føder på Horsens Sygehus, indgivet på skema plus bilag ved speciallæge i reumatologi m.m. Grethe Skylyv har man ikke kunnet imødekomme ansøgningen (godt 100.000 kr.), angiveligt med den begrundelse, at undersøgelsen ikke falder ind under kriterierne.

Svar (2/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Sundhedsministeriets sundhedspulje er oprettet med henblik på tildeling af støttemidler til forsøg og analyser inden for sundhedsområdet. Der er afsat 10 mio. kr. årligt til puljen.

Et rådgivende forsøgsudvalg i Sundhedsstyrelsen afgiver indstilling til sundhedsministeren om tildeling af midler fra puljen. Ansøgningsterminer til puljen er henholdsvis 1. marts og 1. september.

Udgangspunktet for, at projekter tildeles støtte, er, at de pågældende projekter har et

[Sundhedsministeren]

specifikt forebyggende eller samordnende sigte i relation til sundhedsområdet.

Til det i spørgsmålets begrundelse nævnte projekt vedrørende forløbet af bækkenløsning hos en årgang gravide kvinder kan det oplyses, at projektet – som blev bedømt som en epidemiologisk undersøgelse i hospitalsregi af en patientgruppe med specifik diagnose – ikke indeholdt planer for konkrete forsøg eller forebyggende aktiviteter.

Klinisk-epidemiologiske undersøgelser af ovennævnte type vil derimod kunne ansøge om støtte fra Helsefonden eller Statens Lægevidenskabelige Forskningsråd.

Spm. nr. S 449

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvornår modtog Udenrigsministeriet første gang information fra en dansk efterretnings-tjeneste eller fra anden side om, at det danske firma DISA's leverance af støbermaskiner til Libyen kunne tænkes brugt til fremstilling af granathylstre?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet har ikke fra nogen side modtaget oplysninger om, at DISA's leverance af støbermaskiner til Libyen kunne tænkes anvendt til fremstilling af granathylstre.

Den første meddelelse overhovedet, Udenrigsministeriet modtog om en mulig sammenhæng mellem DISA's leverance og det kemiske produktionsanlæg, indløb den 5. december 1988.

Spm. nr. S 450

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Kan de støbermaskiner, firmaet DISA har leveret til Libyen, anvendes til fremstilling af granater, og hvilken sikkerhed er der for, at dette ikke vil ske?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I en udtalelse til Justitsministeriet i sagens anledning har Forsvarsministeriet udtalt, at en

støbemaskine alt efter støbeformens facon kan producere såvel rent civile som militære genstande. Ifølge de fra DISA modtagne oplysninger er det pågældende støberianlæg ifølge kontrakten leveret med henblik på fremstilling af genstande til civil brug.

Spm. nr. S 451

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvilke af Danmarks allierede har henvendt sig til Danmark i forbindelse med DISA's leverancer til Libyen, og har de fået en for dem tilfredsstillende forklaring på sagen?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet har modtaget henvendelser fra USA og Storbritannien. Disse henvendelser er blevet besvaret, og de pågældende lande er ikke siden vendt tilbage til sagen.

Spm. nr. S 452

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvem er det, der som angivet i Udenrigsministeriets pressemeddelelse af 12. januar 1989 om DISA's leverancer af støbermaskiner til Libyen betragter det udstyr, firmaet har leveret, som civilt, DISA eller ministeriet?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I en udtalelse til Justitsministeriet om den omhandlede leverance har Forsvarsministeriet anført som sin vurdering, at en støbemaskine på lige fod med en drejebænk ikke kan anses for omfattet af krigsmaterielloven.

Spm. nr. S 453

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Kan ministeren bekræfte det vesttyske ugemagasin Der Spiegels oplysninger om, at det teknologicenter, som DISA har leveret støbermaskiner til, indbefatter den tilgrænsende krigsgasfabrik og er et rent rustningskompleks?«

[Pelle Voigt]

Begrundelse

Der henvises til Der Spiegel nr. 4 af 23. januar 1989.

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet er efter udsendelsen af sin pressemeddelelse den 12. januar 1989 blevet orienteret om, at teknologicenteret ud over det metalstøberi, som DISA har leveret til, bl.a. omfatter et kemisk produktionsanlæg, som ligger i nærheden af, men er adskilt fra støberiet.

Spm. nr. S 454

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at det er ren vildledning, når Udenrigsministeriet i sin pressemeddelelse af 12. januar 1989 henlægger DISA's støberileverance til Libyen til byen Gharian, når Technology Centre Tripoli faktisk er et samlet anlæg mellem Gharian og Tripoli og også omfatter den kemiske fabrik, som ligger ved Rabta?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Nej. Gharian er det administrative hovedsæde for den region, hvor også byen Rabta ligger. Afstanden fra Gharian til teknologicenteret er omtrent lige så stor (ca. 8-9 km) som afstanden fra teknologicenteret til Rabta (ca. 6,5 km).

Spm. nr. S 455

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Kan udenrigsministeren bekræfte, at det er ren vildledning, når Udenrigsministeriet i sin pressemeddelelse af 12. januar 1989 understreger, at det teknologicenter, hvortil DISA har leveret sine støberimaskiner, ikke er en del af den kemiske fabrik, som har været omtalt i medierne, og det faktiske forhold er, at den omtalte kemiske fabrik faktisk er en del af teknologicenteret?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. S 453.

Spm. nr. S 456

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Har DISA's eller dets danske og udenlandske datterselskabers leverancer til det libyske teknologicenter kun omfattet støberimaskiner, eller har der været andre og mere omfattende arbejder, eventuelt i form af en totalentreprise?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet er ikke bekendt med andre og mere omfattende arbejder til teknologicenteret i Libyen ud over det leverede støberianlæg.

Spm. nr. S 457

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Har DISA eller dets datterselskaber herhjemme og i udlandet deltaget i opførelse af egentlige fabriksanlæg i Tripolis Technology Centre?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger herom.

Spm. nr. S 458

Til *udenrigsministeren* (26/1 89) af:

Pelle Voigt (SF):

»Har DISA eller dets danske og udenlandske datterselskaber samarbejdet med et eller flere firmaer fra DDR om projekter i Tripolis Technology Centre og i bekræftende fald på hvilken måde?«

Svar (6/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger herom.

Spm. nr. S 461

Til *miljøministeren* (26/1 89) af:

Margrete Auken (SF):

»Vil ministeren i god tid inden det næste møde i forhandlingerne om en UNEP-konvention vedrørende grænseoverskridende transport af miljøfarligt affald fremlægge forslag om et såkaldt begrænset forbud (limited ban) samt aktivt søge bred tilslutning til forslaget forud for mødet?«

Begrundelse

De nordiske lande høstede megen ros for indsatsen på det seneste møde i UNEP's arbejdsgruppe vedrørende en konvention om grænseoverskridende transport af miljøfarligt affald (Genève, 7.-16. november 1988). Det er imidlertid endnu for tidligt at spå om udfaldet af forhandlingerne, eller om det lykkes at færdigforhandle konventionen inden marts 1989.

En række lande har foreslået, at lande, der ikke ønsker at modtage miljøfarligt affald, under nogle omstændigheder skal have mulighed for at skrive sig på et bilag til konventionen (limited ban). Af ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 157 den 9. november 1988 fremgår det (sp. 1472), at Danmark sammen med Norge, Holland, Vesttyskland og Sverige søger tilslutning til et sådant begrænset forbud.

Et sådant bilag vil imødekomme mange udviklingslandes ønsker og må være et mindstekrav, hvis den kommende konvention ikke bare skal regulere og lovliggøre de nuværende forhold.

Svar (3/2 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Det nævnte møde i forhandlingerne om en UNEP-konvention vedrørende grænseoverskridende transport af miljøfarligt affald foregår i dagene 30. januar-3. februar 1989 i Luxembourg. Her bliver det 5. udkast til konvention diskuteret.

Det i spørgsmål og begrundelse nævnte forslag vedrører to forskellige forslag i konventionsudkastet:

Det ene gælder forbud mod eksport af miljøfarligt affald fra kontraherende lande til ikke-kontraherende lande (limited ban).

Det andet forslag vedrører et kontraherende lands mulighed for en generel framelding med hensyn til modtagelse af miljøfarligt affald (hvis det pågældende land har meddelt sekretariatet dette).

Danmark har støttet og støtter fortsat disse to forslag under konventionsforhandlingerne. Begge forslag er indeholdt i det foreliggende konventionsudkast.

Spm. nr. S 469

Til *skatteministeren* (27/1 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan er praksis vedrørende divisioneringstiltag i relation til eksportmoms, og hvordan ønsker ministeren den ændret?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er følgende oplysninger fra dagbladet Jyllands-Posten for 21. januar 1989:

»Toldvæsenet overvejer et administrativt indgreb mod dele af eksportpakken, der efter toldvæsenets mening giver for gode muligheder for at få moms retur. Mange eksportvirksomheder opdeler sig selv i et hovedfirma og en eksportdivision. Så kan speditørerne viderefakturere deres ordrer til eksportdivisionen og påføre dem moms. Denne moms får de hurtigt retur, måske blot med ugers varsel. Men da de aldrig selv har haft en tilsvarende momsudgift – transporter direkte til udlandet er nemlig fritaget for moms – får de reelt et gratis lån i tre måneder, inden pengene skal tilbage til toldvæsenet igen ved den kvartalsvise afregning. I praksis opgør speditørerne blot, hvor stor deres momsfri eksportomsætning er, og beregner moms af denne. Firmaet sender så en faktura på momsen alene til sig selv og får pengene retur. Eksportdivisionen har reelt sådanne momsposteringer som eneste aktivitet – en metode, som toldkamrene i øvrigt selv har undervist firmaerne i. Direktoratet for Toldvæsenet vil måske kræve, at hurtig returmoms i fremtiden skal være betinget af en reel momsindtægt og -udgift – så momsen ikke blot er noget, der betegnes af helt interne transaktioner. Men formanden for Dansk Speditørforening, Lennart Holbøll, direktør for Leman, siger:

»Det er galimatias at lægge moms på eksport, der hidtil har været fritaget. Så skal vi til at

[Glistrup]

overveje, om vi for at få hurtig tilbagebetaling skal påføre kunder nye ulemper. Den nuværende ordning er led i en politisk aftale om at støtte eksporterhvervene – den kan toldvæsenet ikke bare ophæve.«

Svar (3/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I forbindelse med eksportpakken blev toldvæsenet med virkning fra januar 1988 bemyndiget til at tillade, at virksomheder, der både har hjemmemarkeds- og eksportomsætning, udskiller deres momsfrie eksport under en selvstændig momsregistrering. De to dele af virksomheden er herved momsregistreret hver for sig (delregistrering). Ordningen indebærer, at eksportsalget kan faktureres med moms fra hjemmemarkedsdelen til eksportdelen af virksomheden. Dette medfører, at virksomheden under ét opnår en likviditetslettelse, fordi eksportsektionen bliver omfattet af reglerne om forkortede afregningsperioder for moms og fremskyndet tilbagebetaling af overskydende indgående moms, der gælder for virksomheder med overvejende eksportomsætning.

Toldvæsenet har oplyst, at der i enkelte tilfælde på transportområdet er sket det, at samme eksportordre er blevet handlet mellem flere virksomheder, der hver for sig er delregistreret. Som følge heraf er der for samme ordre beregnet moms – og dermed sket fremskyndet tilbagebetaling af moms – flere gange. Tolddirektoratet, der i øjeblikket er ved at undersøge dette nærmere, har kontakt med Dansk Speditørforening om sagen.

Uden at foregribe resultatet af toldvæsenets undersøgelser vil jeg henvise til, at formålet med ordningen er at give virksomheder med en mindre andel eksportomsætning en hurtigere tilbagebetaling af moms vedrørende denne omsætning. Udnyttes ordningen sådan, at der er tale om misbrug, vil der blive grebet ind.

Jeg vil gerne tilføje, at der ikke er planer om at lægge moms på eksport, som hidtil har været fritaget.

Spm. nr. S 470

Til *miljøministeren* (27/1 89) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren straks tage initiativ til, at der nu etableres flyovervågning af de danske farvande?«

Begrundelse

I mange år har det været drøftet at etablere flyovervågning af de danske farvande, blandt andet for at forebygge olieforurening fra olietankere. Det er spørgeren bekendt, at der er mange interesser indblandet i overvejelserne om etablering af flyovervågning. Men nu bør beslutningen ikke trækkes ud længere. Den aktuelle olieforurening langs Vesterhavet kræver, at der nu skæres igennem og hurtigt etableres en effektiv flyovervågning.

Som det er i dag, er de danske farvande reelt ved at udvikle sig til fristeder for skibe, der ikke overholder bestemmelserne i internationalt farvand, fordi andre lande rundt om Vesterhavet i dag har langt mere effektiv kontrol end den danske.

Svar (6/2 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Ved akt 303 tiltrådte Finansudvalget den 14. september 1988, at der i en 3-årig forsøgsperiode etableredes flyovervågning med henblik på at forbedre forureningsbekæmpelsen og kontrollen af miljøbestemmelserne på havet.

Ved udarbejdelse af forslag til aktstykket var det planlagt at påbegynde flyovervågningen i 1988, men på grund af visse leveringsproblemer med det særlige elektroniske udstyr, flyet skal udstyres med for at gøre flyovervågningen så effektiv som muligt, vil flyvning med dette udstyr først kunne iværksættes i løbet af første halvdel af 1989.

Tilbud på leje af fly er allerede indkommet i Miljøstyrelsen, og valg af flyselskab forventes at finde sted i løbet af denne måned.

Spm. nr. S 471

Til *socialministeren* (27/1 89) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at tilskynde kommunerne til at skabe en ny forebyggende socialpolitik, således at der sættes ind på et tidligt tidspunkt, inden problemerne tårner sig op, og sattes på familiebehandling i stedet for at anbringe børn uden for hjemmet?«

Begrundelse

Ifølge Politiken fredag den 27. januar 1989

[Kofod-Svendsen]

har man i Herlev Kommune forsøgt at inddrage forældrene i løsningen af de sociale problemer i stedet for at anbringe børnene uden for hjemmet.

Et sådant skift i socialpolitikken finder Kristeligt Folkeparti perspektivrigt.

Svar (6/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at dette er stillet på baggrund af en avisartikel, der beskriver, hvorledes det er lykkedes for Herlev Kommune gennem en ændring af den socialpolitiske kurs at nedbringe antallet af anbringelser af børn uden for hjemmet.

For det første vil jeg påpege, at det fremgår af bistandslovens regler om anbringelse af børn uden for hjemmet og af Socialministeriets cirkulære herom, at en anbringelse af et barn uden for sit hjem altid skal være den sidste udvej, og at der forud herfor skal være sat ind over for familien med massiv rådgivning og vejledning, herunder grundig information om bistandslovens regler og andre tænkelige hjælpemuligheder.

Herudover kan jeg oplyse, at der allerede er taget initiativer med henblik på at forbedre den forebyggende indsats, så anbringelse af børn uden for hjemmet i videst muligt omfang undgås.

Således har Socialministeriet for perioden 1988-91 afsat sociale udviklingsmidler på i alt 350 mio. kr., bl.a. med henblik på at styrke det forebyggende arbejde.

Særlig prioritet med hensyn til tildeling af støtte har kulturelle, fritids- og uddannelsesaktiviteter, der har til hensigt at skabe bedre rammer og større helhed i børns dagligdag, bl.a. tilbud til de 0-6-årige og deres familier, og projekter, der angiver nye veje i støtten til børn og børnefamilier i særlig vanskelige situationer.

Jeg kan oplyse, at der ved den første uddeling af midler i 1988 netop er ydet Herlev Kommune støtte til omlægning af opgaveløsningen inden for børne- og ungdomspolitikken.

Og jeg er bekendt med, at der flere steder rundt om i landet arbejdes med - eller allerede er etableret - familierettede projekter i lighed med projektet i Herlev Kommune.

I 1988 udsendte Socialstyrelsen et idekatalog, »Koks i familien«, som beskriver en række af disse familierettede projekter, der er udar-

bejdet med henblik på forebyggelse af eller alternativer til at anbringe børn uden for hjemmet.

Formålet med publikationen har netop været at inspirere andre kommuner og amtskommuner i bestræbelserne på at udvikle foranstaltninger, der kan bevare familierne samlet.

I regeringens børneredegørelse til Folketinget har regeringen trukket forebyggelsesinitiativer frem som et af de højest prioriterede indsatsområder i det fortsatte tværministerielle arbejde vedrørende børn.

Jeg følger nøje udviklingen på området og mener ikke, at der for øjeblikket er behov for, at jeg tager yderligere initiativer.

Spm. nr. S 472

Til *statsministeren* (30/1 89) af:

Bjørn Westh (S):

»Vil statsministeren i forbindelse med, at toldmyndighederne tænkes pålagt tilsyn med kommende avancelovgivning m.v., overføre avance- og prislovgivningen fra Industriministeriet til Skatteministeriet?«

Svar (2/2 89):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Nej, det er der ingen planer om.

Spm. nr. S 473

Til *forsvarsministeren* (30/1 89) af:

Bollmann (CD):

»Hvad er baggrunden for, at Farvandsvæsenet tilsyneladende tænker sig, at kommende anskaffelser af rednings- og lodsfartøjer nødvendigvis skal ske fra udlandet, og hvilke undersøgelser er der foretaget af, om danske virksomheder vil være i stand til at levere det nødvendige materiel?«

Begrundelse

Ifølge TV-Avisen vil Farvandsvæsenet nu undersøge mulighederne for at indhente tilbud på udenlandsk fremstilling og levering af et antal redningsbåde ud over de allerede præsenterede.

Spørgeren ønsker derfor oplyst, hvilke oplysninger der ligger til grund for, at de leverandører, der allerede har været benyttet, eller andre

[Bollmann]

danske leverandører ikke har kunnet komme ind i seriøse overvejelser som producenter af en ny prototype.

Svar (6/2 89):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Farvandsvæsenet får for tiden bygget fire større havnebaserede redningsfartøjer på danske værfter til en samlet pris af ca. 60 mio. kr. Der er tale om to fartøjer af Nordsøtypen og to af Kattegattypen.

Endvidere får Farvandsvæsenet i øjeblikket bygget seks lette redningsbåde på et værft i England, idet danske værfter ikke var konkurrencedygtige. Den samlede pris herfor udgør ca. 7,2 mio. kr., som blev bevilget ved et aktstykke den 30. juni 1988. Det drejer sig om åbne, hurtiggående redningsbåde, der især vil blive anvendt i sommerhalvåret og til lette redningsaktioner.

Farvandsvæsenet har desuden behov for et hurtiggående rednings- og lods fartøj, der skal opfylde de strenge krav til havnebaserede redningsfartøjer, have en høj maksimal hastighed og være så let, at det kan sættes ud over stranden.

Farvandsvæsenet har gennem nogen tid undersøgt mulighederne for at lade udvikle og bygge et sådant fartøj.

De hidtidige erfaringer med dette arbejde har vist, at fartøjet ikke kan bygges i traditionelle materialer, men må bygges ved anvendelse af en avanceret teknologi i moderne compositmaterialer. En prototype må derfor fremstilles ved et værft, der har den fornødne sagkundskab og erfaring med dette materiale.

Der er på nuværende tidspunkt ikke taget stilling til, hvilket værft der skal bygge den eventuelle prototype. Udviklingen på dette område i både ind- og udland følges løbende af Farvandsvæsenet.

En eventuel efterfølgende produktion af sådanne redningsfartøjer vil blive udbudt offentligt efter de herfor gældende regler, hvorefter danske værfter har mulighed for at afgive tilbud.

Spm. nr. S 489

Til *socialministeren* (1/2 89) af:

Jane Oksen (FP):

»Er det korrekt, at personer på højeste førtidspension modtager mindre i pension i 1989 end i 1988, og hvorledes vil ministeren begrunde dette?«

Begrundelse

På trods af, at grundbeløbet er steget fra 3.403 kr. til 3.505 kr. i 1989 og invaliditetsbeløbet er uændret, er pensionstillægget i en række tilfælde nedsat så meget, at resultatet bliver en samlet månedlig udbetaling på ca. 380 kr. mindre, hvilket vel ikke kan være meningen med de nye beregninger.

Svar (7/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

Den 23. januar 1989 har jeg besvaret et tilsvarende spørgsmål (nr. S 385) om nedgang i pensionen for nogle førtidspensionister i forbindelse med pensionsberegningen for 1989. I svaret har jeg gjort rede for årsagerne til, at det kan forekomme, at – forholdsvis få – førtidspensionister kan få reduceret pensionen i 1989 i forhold til pensionsudbetalingen for 1988.

Jeg skal derfor henvise spørgeren til besvarelsen af dette spørgsmål.

Spm. nr. S 490

Til *socialministeren* (1/2 89) af:

Jane Oksen (FP):

»Kan en kommune nægte at yde socialpædagogisk friplads i daginstitution til handicappede børn, og gælder socialpædagogiske fripladser kun, når moderen er i arbejde?«

Begrundelse

I en konkret sag modtager en mor, der selv passer sit handicappede barn, lønkompensation fra kommunen svarende til den løn, hun ellers kunne have optjent. Som en rimelig aflastning ønsker hun barnet i daginstitution en del af dagen, men har ikke økonomisk mulighed herfor, da kommunen fratrækker hendes lønkompensation det beløb, daginstitutionspladsen koster.

Hvis moderen var i arbejde, ville hun helt naturligt have krav på socialpædagogisk friplads, hvorfor dette vel også bør gælde, når en mor påtager sig det store arbejde, det er at passe et handicappet barn.

[Jane Oksen]

Efter spørgerens mening bør en kommune således ikke kunne fratække et pasningsbeløb i lønkomensation.

Svar (7/2 89):

Socialministeren (Aase Olesen):

En såkaldt socialpædagogisk friplads i en daginstitution udløses ikke automatisk, heller ikke hvis der er tale om et barn med et handicap.

Det sociale udvalg i kommunen træffer på grundlag af en konkret vurdering i det enkelte tilfælde afgørelse af, om det skønnes, at betingelserne for at yde en sådan friplads er opfyldt.

Det sociale udvalgs afgørelse herom kan tages op til ny vurdering, f.eks. hvis der er tale om ændrede forhold.

Det sociale udvalgs afgørelse om betaling for ophold i daginstitution, herunder om eventuel socialpædagogisk friplads, kan indbringes for amsankenævnet, i Københavns og Frederiksberg Kommuner Den Sociale Ankestyrelse.

Det er ikke en nødvendig betingelse for at kunne træffe afgørelse om socialpædagogisk friplads, at den ene eller begge forældre til barnet er i beskæftigelse.

Det kan i øvrigt tilføjes, at ophold i en særlig daginstitution for børn med vidtgående fysisk eller psykisk handicap er vederlagsfrit, hvis barnet er optaget i institutionen alene eller i hovedsagen af behandlingsmæssige grunde.

Optages et barn med vidtgående handicap i en almindelig daginstitution eller i dagpleje af behandlingsmæssige grunde, nedsættes forældrebetalingen til halvdelen. Optagelse i en halvdagsplads eller derunder er vederlagsfri.

Spm. nr. S 491

Til finansministeren (3/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er ministerens reaktion på Olaf Johansens kritik af finanslovteknikken offentliggjort på side 59-60 i *Finanstidende* for 28. oktober 1988 (første fjerdedel)?«

Begrundelse

Spørgeren tænker især på følgende bemærkninger i den anførte artikel:

»En række omkostninger budgetteres ikke under de enkelte institutioner, som de vedrører,

men på andre konti i finanslovsforslaget, eller der budgetteres slet ikke med dem.

Som eksempel herpå kan nævnes, at der kun beregnes normale forretningsmæssige afskrivninger og 9 pct.s forrentning af værdien af ejendomme og anlæg tilhørende 21 såkaldte statsvirksomheder (DSB, P&T, Rigshospitalet etc.) med godt 1/3 af statens medarbejdere. Alle øvrige måske omkring 2.000 statsinstitutioners ejendomme og anlæg, som er regnskabsført til en anskaffelsesværdi af ca. 55 mia. kr., afskrives og forrentes ikke, som man burde. Statsvirksomhedernes løbende mellemregning med Finansministeriet (deres kassekreditkonto) forrentes kun med 3,5 pct. p.a. og kun af saldoen ved årets begyndelse. Øvrige statsinstitutioner betaler intet som helst i forrentning. Hverken statsvirksomhederne eller øvrige statsinstitutioner belastes med pensionsforpligtelser for deres tjenestemænd. De stærkt stigende pensionsudbetalinger bevilges på en særlig paragraf under Finansministeriet med 5,2 mia. kr. for 1989. På samme paragraf bevilges også 0,1 mia. kr. i efterindtægt og understøttelser til tidligere ikketjenestemænd. Omkostningerne til husleje, vedligeholdelse, varme, el, rengøring, inventar, vagttilsyn og lignende for hovedstadsområdet administrative institutioner belastes heller ikke institutionerne, som man burde, men derimod Boligministeriets Ejendomsdirektorat med 0,4 mia. kr. ekskl. beregnet husleje af værdien af statens egne ejendomme.

Endelig kan nævnes, at revisionsomkostningerne for Rigsrevisionens arbejde (0,1 mia. kr.) ikke betales af institutionerne, men af Økonomiministeriet, samt at Sikringsstyrelsen under Socialministeriet betaler statsinstitutionernes udgifter til erstatninger til medarbejdere, der rammes af arbejdsskader (0,1 mia. kr.)

Ud fra finanslovsforslagets oplysninger er det ikke muligt nøjagtigt at opgøre de beløb, der yderligere burde belastes de enkelte statsinstitutioner for at få så rigtige budgetforslag som muligt. Men en vis fornemmelse af den samlede størrelsesorden kan man nok få. Hvis man blandt andet går ud fra, at øvrige statsinstitutioners ejendomme og anlæg har en værdi lig den regnskabsførte og afskrives og forrentes ligesom statsvirksomhederne, samt at statens pensionsforpligtelser over for tjenestemænd svarer til de nuværende udbetalinger, skulle statsinstitutionernes omkostninger tilsammen antagelig budgetteres omkring 17 mia. kr. højere.

[Glistrup]

Dette svarer til gennemsnitlig omkring 20 pct. af statsvirksomhedernes og øvrige statsinstitutioners samlede bruttodriftsudgifter og anlægsudgifter ekskl. tilskud og udlån.«

Olaf Johansens betragtninger udgør en helhed og bør behandles som sådan, men som følge af de fjollede bureaukratifølgelser af Fremskridtsfolketingetsmedlemmers muligheder for at udøve fornuftigst muligt folketingsarbejde har det været nødvendigt for spørgeren at opdele spørgsmålet i fire spørgsmål, hvoraf de tre andre har nr. S 492, nr. S 493 og nr. S 494.

Svar (17/2 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I den nævnte artikel i *Finanstidende* foreslår Olaf Johansen en ændring af finanslovteknikken, således at alle omkostninger inkl. forrentning og afskrivning af værdien af anlægsaktiver opføres på de enkelte statsinstitutioners regnskaber.

Hr. Olaf Johansens syn på finanslovteknikken er ikke fremmed for dansk statsregnskabspraksis. Rent faktisk anvendtes fra midten af 1920'erne til slutningen af 1950'erne en finanslovteknik, hvorefter alle former for omkostninger blev posteret på den pågældende institutions regnskab – såvel udgifter med træk på statens kasse som mere bogholderimæssige posteringer i form af forrentning og afskrivning af institutionens anlægsaktiver samt bidrag til dækning af statens pensionsforpligtelser. Fra slutningen af 1950'erne blev denne form for finanslovteknik begrænset til statsvirksomhedsområdet, idet man fandt den praktiske værdi af forrentnings- og afskrivningsposteringer uden for det statslige forretningsområde meget ringe.

I de senere år er interessen for en mere forretningspræget opstilling af regnskabet for statens virksomheder og institutioner øget. Finansministeriet udsendte således i 1987 en vejledning om opbygning af interne budgetter og regnskaber i statens institutioner. Denne vejledning er baseret på det omkostningsprincip, som hr. Olaf Johansen foreslår lagt til grund for udarbejdelsen af finansloven.

På det egentlige forretningsområde i staten er der en klar tendens til at lade alle relevante omkostningselementer indgå i resultatopgørelsen.

Det kan i den forbindelse nævnes, at statsvirksomhederne og andre indtægtsdækkede

virksomheder fra 1989 ud af indtægterne skal betale en revisionsafgift til Rigsrevisionen.

Det kan i øvrigt nævnes, at Boligministeriets bevillinger til lokaler for centraladministrationen på FFL 1990 vil være fordelt på de enkelte brugeres budgetter.

Det skal herudover bemærkes, at den nuværende finanslovteknik snarere overvurderer end undervurderer de samlede bruttodrifts- og anlægsudgifter i staten. Det skyldes, at investeringer for både statsvirksomheder og almindelige institutioner belaster statens regnskab fuldt ud på investeringstidspunktet modsat regnskabspraksis i en privat virksomhed, hvor sådanne udgifter ved afskrivninger udjævnes over årene. Lægges hertil, at der for statsvirksomheder også i driftsudgifterne indgår udgifter til forrentning og afskrivninger, medfører den nuværende finanslovteknik en vis overvurdering af statens samlede bruttoudgifter til drift og anlæg.

Spm. nr. S 492

Til *finansministeren* (3/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er ministerens reaktion på Olaf Johansens kritik af finanslovteknikken offentliggjort på side 59-60 i *Finanstidende* for 28. oktober 1988 (anden fjerdedel)?«

Begrundelse

Spørgeren tænker især på følgende bemærkninger i den anførte artikel:

»Men har det nu nogen praktisk betydning, om nogle milliarder kroner debiteres (belastes) de enkelte statsinstitutioners budgetter, når tilsvarende beløb skal krediteres (godskrives) nogle andre konti i finanslovsforslaget og således ikke påvirker finanslovsforslagets samlede overskud eller underskud for drift, anlæg og udlån? – Ja, i allerhøjeste grad.

Som eksempler herpå kan for de enkelte statsinstitutioner bl.a. nævnes:

– Manglende afskrivning og forrentning af anlæg bevirker, at de enkelte statsinstitutioner ikke tilskyndes maksimalt til at udnytte deres ejendomme og anlæg ved f.eks. at udleje eller sælge ledige grunde, lokaler, maskiner, skibe eller anden ledig kapacitet til andre offentlige institutioner eller private.

[Glistrup]

– Manglende eller kun 3,5 pct.s forrentning af løbende mellemregning med Finansministeriet tilskynder ikke maksimalt statsinstitutionerne til at reducere f.eks. lagerbeholdninger og til at opkræve udestående fordringer hurtigere. En løbende debitering af de enkelte statsinstitutioner med pengeinstitutternes sædvanlige kassekreditrente vil antagelig hjælpe på den af regeringen for nylig bebudede intensivring af opkrævningen af udestående fordringer.

– Manglende debitering af byggerenter tilskynder ikke statsinstitutionerne til at færdiggøre og ibrugtage mange hundrede igangværende byggerier og anlæg for milliardbeløb så hurtigt som muligt, hvilket normalt er en samfundsmæssig fordel.

– Manglende debiteringer af pensionsforpligtelser for tjenestemænd medvirker måske til, at nogle statsinstitutioner foretrækker tjenestemænd, der for institutionen – men ofte ikke for staten – kan være billigere end overenskomstansatte medarbejdere.

– Manglende debiteringer af husleje, vedligeholdelse m.v. kan bevirke, at nogle statsinstitutioner vil kræve flere lokaler, bedre rengøring, bedre inventar, mere vagt m.v. af Boligministeriet, end hvis de selv blev debiteret for omkostningerne herved.«

I øvrigt henvises til mine afsluttende bemærkninger i begrundelsen for spm. nr. S 491.

Svar (17/2 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I den anden fjerdedel af Olaf Johansens artikel redegøres for den praktiske værdi af en ændret finanslovteknik.

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. S 491 blev finanslovteknikken med belastning af enkeltinstitutionernes regnskaber for forrentning og afskrivninger m.v. afskaffet i slutningen af 1950'erne på grund af ordningens ringe praktiske betydning for den statslige investeringspolitik og for en mere økonomisk anvendelse af statens kapital (bygninger, anlæg m.v.).

En større grad af effektivisering af statens kapital er ikke blot et spørgsmål om en bogholdermæssig udpostering af forrentnings- og afskrivningsbeløb, men i lige så høj grad et spørgsmål om det samlede økonomistyringssystemes indretning. Ved modernisering af statens budget- og bevillingssystem siden 1984 er der således indført en række mekanismer, der til-

skynder til økonomisering med statens midler: decentralisering af økonomisk kompetence og dispositionsret, nettostyring med mulighed for anvendelse af forøgede indtægter, opsparingsordning m.v. Også en stram udgiftspolitik med eksplicite krav om produktivitetstigninger kan medvirke til en bedre udnyttelse af statens midler.

Spm. nr. S 493

Til finansministeren (3/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er ministerens reaktion på Olaf Johansens kritik af finanslovteknikken offentliggjort på side 59-60 i Finanstidende for 28. oktober 1988 (tredje fjerdedel)?«

Begrundelse

Spørgeren tænker især på følgende bemærkninger i den anførte artikel:

»– Manglende debitering uanset art bevirker, at totalomkostningerne for den enkelte institution og dens økonomiske nøgletal viser for lave beløb. Herved besværliggøres omkostningssammenligninger med tilsvarende eller nogenlunde tilsvarende kommunale eller private virksomheder eller udenlandske søsterorganisationer og bevirker måske også, at man kommer for sent i gang med nødvendige rationaliseringer.

– Manglende debiteringer af alle omkostninger kan ligeledes nemt bevirke, at statsinstitutionernes takster, gebyrer, priser, refusioner m.v. fastsættes lavere, end lovgivningen kræver, hvilket tidligere er påvist af Rigsrevisionen.

– Manglende debiteringer af alle omkostninger har i de seneste år bevirket, at omkring 80 statsinstitutioner med forretningsprægede biaktiviteter har udskilt disse biaktiviteter til selvstændige særbudgetter på finansloven benævnt »indtægtsdækket virksomhed«. Disse særbudgetter og hermed følgende meromkostninger til administration ville antagelig være overflødige, hvis finanslovsforslaget medtog alle omkostninger under de enkelte statsinstitutioner.

Det er naturligvis yderst beklageligt, at statsadministrationen og regeringen – ganske vist utilsigtet – ligesom tidligere år har forelagt Folketinget et finanslovsforslag, der ikke medtager alle omkostninger direkte under de mange enkelte statsinstitutioner. Dette kan som nævnt

[Glistrup]

på flere måder bevirke uøkonomiske dispositioner.

Hertil kommer imidlertid det meget væsentlige, at da de manglende omkostninger er procentvis forskellige fra institution til institution, bevirker den nuværende praksis utvivlsomt en dårligere samfundsøkonomisk og politisk prioritering af statens mange forskellige opgaver, end det ville være tilfældet med et rigtigere finanslovsforslag for de enkelte statsinstitutioner.«

I øvrigt henvises til mine afsluttende bemærkninger i begrundelsen for spm. nr. S 491.

Svar (17/2 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I den tredje fjerdedel af artiklen omtales bl.a. betydningen af det rigtige grundlag for prissætning af statens ydelse.

Uanset at den nuværende finanslovs teknik ikke kræver udpostering af forrentnings- og afskrivningsbeløb m.v. på enkeltinstitutionernes regnskaber, foreskriver budgetvejledningen, at prissætning i staten foretages på grundlag af samtlige omkostningselementer, herunder omkostninger ved forbrug af realkapital. For prissætningen i indtægtsdækkede virksomheder er der i 1988 udsendt en detaljeret vejledning for opgørelse af de forskellige former for omkostninger, der skal indgå i priskalkulationen.

De nævnte regler sikrer således priser, der dækker de fulde omkostninger.

Spm. nr. S 494

Til finansministeren (3/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvad er ministerens reaktion på Olaf Johansens kritik af finanslovs teknikken offentliggjort på side 59-60 i Finanstidende for 28. oktober 1988 (fjerde fjerdedel)?«

Begrundelse

Spørgeren tænker især på følgende bemærkninger i den anførte artikel:

»Ifølge finanslovsforslaget giver postvæsenet ekskl. postgiro, teletjeneste m.v. efter portoforhøjelsen et overskud på 0,4 mia. kr. Da postvæsenets budget imidlertid ikke indeholder pensionsforpligtelser for tjenestemænd, er finanslovsforslagets overskud reelt et underskud. Un-

der Finansministeriet er nemlig søgt 0,6 mia. kr. i pensioner til tidligere tjenestemænd ved Post- og Telegrafvæsenet, hvoraf antagelig 0,5 mia. kr. vedrører postvæsenet alene. Erhvervenes forståelige kritik var næppe blevet fremsat, hvis pensionsforpligtelserne helt naturligt var blevet budgetteret direkte under postvæsenet, ligesom det var tilfældet før 1925-26.

På grund af manglende debiteringer af pensionsforpligtelser over for tjenestemænd og for lav forrentning af løbende mellemregning med Finansministeriet, herunder af lagerbeholdninger, har DSB nok nærmere et driftsunderskud af størrelsesordenen 4,6 mia. kr. end de 3,3 mia. kr., som fremgår af finanslovsforslaget for 1989. Dette bør naturligvis ikke være ligegyldigt ved de politiske overvejelser og forhandlinger i Finansudvalget og Folketinget om størrelsen af statens støtte til den kollektive trafik og om den i finanslovsforslaget nævnte takstforhøjelse på 5 pct. fra 1. januar 1989. Efter min opfattelse er det strudsepolitik ikke at se i øjnene, at der i henhold til finanslovsforslaget for 1989 er mange og store omkostninger, der ikke medtages direkte under de enkelte statsinstitutioner. Dette kan bevirke og bevirker utvivlsomt i praksis dels en række uøkonomiske dispositioner, dels en dårligere samfundsøkonomisk og politisk prioritering af statens mange forskellige opgaver.

Ønsker man at undgå uhensigtsmæssigheden, bør man snarest medtage de manglende omkostninger på de enkelte statsinstitutioners budgetter og herved opnå et rigtigere finanslovsforslag (og et rigtigere statsregnskab). I øvrigt kan de fleste af de manglende omkostninger beregnes og regnskabsføres nemt og hurtigt via Statens Regnskabsdirektorats edb-systemer.«

I øvrigt henvises til mine afsluttende bemærkninger i begrundelsen for spm. nr. S 491.

Svar (17/2 89):

Finansministeren (Palle Simonsen):

I den sidste fjerdedel af artiklen påpeger Olaf Johansen problemer ved opgørelse af statsvirksomhedernes over- og underskud.

Ved ændringen af bevillingsreglerne i 1984 blev der foretaget vidtgående ændringer af det generelle budgetsystem, herunder vedrørende statsvirksomhederne, som overgik til nettostyring.

[Finansministeren]

Ved akt. 305 af 15. juli 1987 blev Finansudvalget orienteret om, at Finansministeriet i et samarbejde med de større statsvirksomheder havde igangsat en vurdering af, om budgetreformens for statsvirksomhedernes vedkommende har fungeret tilfredsstillende ud fra et styringsmæssigt synspunkt. Det blev endvidere oplyst, at der samtidig ville blive stillet forslag om en udbygning af Anmærkninger II med driftsøkonomiske nøgletal. En arbejdsgruppe sammensat af repræsentanter for Trafikministeriet, statsvirksomhederne og Finansministeriet har nu afleveret en rapport med forslag til en ny styringsmodel for – i første omgang – de større statsvirksomheder.

Med udgangspunkt i denne rapport agter jeg i løbet af februar 1989 at forelægge et aktstykke for Finansudvalget med forslag til ændringer i de bevillingsmæssige bestemmelser for de større statsvirksomheder. Endvidere vil jeg til Finansudvalgets orientering vedlægge et notat, der beskriver ændringer i opstillingen af Anmærkninger II. Der indføres således et driftsnettotal samt gennemføres en udbygning af oplysningerne i Anmærkninger II. I driftsnettotalt indgår alle relevante omkostninger.

Det er min opfattelse, at det nye driftsnettotal vil afspejle statsvirksomhedernes reelle over- eller underskud opgjort efter sædvanlige forretningsmæssige principper.

Spm. nr. S 506

Til *justitsministeren* (2/2 89) af:

Leif Hermann (SF):

»Finder ministeren i sin egenskab af øverste chef for politiet, at der foreligger en rimelig prioritering af ressourceindsatsen samt en rimelig grund til mistanke om et strafbart forhold for hver enkelt af de anholdte i den aktion mod Sydafrikakomiteen, der fandt sted for nylig?«

Begrundelse

Ifølge dagspressen er politiets eneste anholdelsesgrundlag, at en tegneseriefigurs placering på en plakat eventuelt kan opfattes som en opfordring til hærværk og anden vold.

Svar (20/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det kan i anledning af det stillede spørgsmål oplyses, at politiet i medfør af retsplejeloven iværksætter efterforskning, når der er en rimelig formodning for, at der er begået strafbare forhold, og det er herefter domstolene, der i givet fald tager stilling til, om der er grundlag for at straffe den pågældende.

Det kan endvidere oplyses, at det i første række er den stedlige statsadvokat, der fører tilsyn med politiets efterforskning i straffesager, og jeg finder derfor ikke, at jeg på nuværende tidspunkt bør kommentere sagen nærmere.

Spm. nr. S 511

Til *justitsministeren* (2/2 89) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 438 oplyse, hvorvidt nogen ret inden for de sidste tre år efterfølgende har godkendt ransagninger, uden at reglerne i retsplejelovens § 799 er iagttaget, eller at underretning om selve ransagningsforretningen er undladt, eller om politiet eller efterretningstjenesten på noget tidspunkt inden for de sidste tre år har anmodet om rettens godkendelse af, at en foretagen ransagning ikke blev oplyst over for den, hos hvem ransagningen har fundet sted?«

Begrundelse

I svaret på spørgsmål nr. S 438 henviser ministeren til reglerne i retsplejelovens § 748 om sigtedes underretning om retsmøder. Det forekommer uden videre klart, hvad der også fremgår af bestemmelsens stk. 1, at sigtede ikke skal underrettes om retsmøder i henhold til § 797, stk. 1.

Dermed svarer ministeren ikke på det stillede spørgsmål.

Svar (20/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det kan oplyses, at Justitsministeriet ikke er i besiddelse af statistisk materiale, der nærmere kan belyse de rejste spørgsmål.

Det kan endvidere oplyses, at Strafferetsplejeudvalget har overvejet spørgsmålet om ransagning under efterforskning, og at udvalget i løbet af kort tid vil afgive en betænkning herom.

[Justitsministeren]

Udvalget er efter det oplyste i forbindelse med dette arbejde blevet gjort bekendt med, at domstolene i enkelte sager om alvorlig narkotikakriminalitet eller manddrab har afsagt kendelser, som har tilladt politiet at foretage hemmelig ransagning, dvs. ransagning uden tilstedeværelse af den, der råder over den pågældende bolig eller gemmer, uden tilkaldelse af en husfælle eller nabo og uden vidner samt uden efterfølgende underretning om indgrebet.

Udvalget vil i sin betænkning – der som anført vil blive afgivet om kort tid – redegøre for udvalgets overvejelser om behovet for, at der i retsplejeloven fastsættes udtrykkelige bestemmelser om hemmelige ransagninger på samme måde som de regler, Folketinget i 1985 vedtog om hemmelig aflytning.

Spm. nr. S 514

Til miljøministeren (3/2 89) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren gennemføre en advarselmærkning for kosmetiske produkter, når de anvendes i f.eks. frisørsaloner, således at de frisører, der arbejder med farlige stoffer, advares på samme måde, som hvis disse stoffer optræder i andre produkter?«

Begrundelse

Arbejdstilsynet i Ringkøbing Amt har i 1988 gennemført en kampagne for at gøre frisørerne opmærksom på arbejdsmiljøet i forbindelse med arbejdet med kosmetiske stoffer.

Bl.a. i den sammenhæng er det blevet klart, at der gennem mærkning advares mod en række af de samme stoffer i samme koncentrationer, når disse stoffer findes i andre produkter end kosmetiske stoffer, mens der ingen mærkning foretages, når der er tale om kosmetiske stoffer. Spørgeren mener, at der bør gennemføres en særskilt mærkning – i det mindste for de produkter, der anvendes i frisørsaloner.

Svar (17/2 89):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Direktiv 76/768/EØF om kosmetiske produkter fastsætter – med henblik på at sikre varesnes fri bevægelighed – udtømmende regler, der inden for EF skal overholdes for så vidt angår sammensætning, etikettering og emballering af kosmetiske produkter.

Grundlaget for dette direktiv er en målsætning om at beskytte den offentlige sundhed.

Der er tale om et såkaldt maksimumsdirektiv, og en medlemsstat kan derfor ikke på egen hånd fravige direktivets krav og f.eks. fastsætte strengere regler end indeholdt i direktivet.

Jeg er enig i, at det er uheldigt, at der, som det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, kan forekomme tilfælde, hvor der ikke foreskrives advarselmærkning mod en række farlige stoffer, når disse indgår i kosmetik, medens der skal advarselmærkes, hvis de samme stoffer indgår i andre produkter.

Miljøstyrelsen er opmærksom på spørgsmålet og arbejder i EF-regi på at få bragt advarselmærkningen af kosmetiske produkter i overensstemmelse med de pågældende stoffers farlighed.

Under forhandlingerne i EF-regi arbejder Miljøstyrelsen imidlertid først og fremmest på at forhindre, at enhver form for farlige stoffer optræder i kosmetiske produkter. Styrelsen arbejder desuden på indførelse af fuldstændig indholdsdeklaration for kosmetiske produkter samt indførelse af krav om brugsanvisninger på alle produkter.

Den beskrevne kosmetikregulering er specielt rettet mod en sikring af forbrugerne af kosmetiske produkter. For så vidt angår regulering til beskyttelse af frisørerne under arbejdet med produkterne i frisørsalonerne er der tale om en arbejdsmiljøregulering.

Branchesikkerhedsrådet for service og tjenesteydelser, Dansk Frisørforbund, Danmarks Frisørmesterforening i samarbejde med Brancheforeningen for Sæbe-, Parfumeri-, Toilet- og kemisk-tekniske Artikler (SPT) er i færd med at udarbejde en branchevejledning med særlige sikkerhedsdatablade for kosmetiske produkter, som anvendes på frisørsaloner.

Branchevejledningen vil indeholde en generel beskrivelse af frisørkosmetik og påvirkninger og gener ved erhvervmæssig brug af frisørkosmetik. Den vil indeholde frisørkosmetik i produktgrupper med tilhørende produktgruppeblade. Disse blade vil oplyse bl.a. om sikkerheds- og sundhedsmæssige forhold ved brugen af de pågældende produkter.

Branchevejledningen bliver udarbejdet gennem et samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter og efter høring af de berørte myndighe-

[Miljøministeren]

der, bl.a. Arbejdstilsynet og Miljøstyrelsen. Det vurderes, at frisører herved vil blive advaret på forsvarlig vis.

Spm. nr. S 524

Til skatteministeren (6/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan har beskatningen af danske søfolk i nærfart udviklet sig de sidste 10 år, og hvilke ændringer forberedes med henblik på de nærmest kommende år?«

Begrundelse

Den politiske interesse omkring sømandsbeskatningen har jo i de senere år været knyttet til langfartssøfolk. Efter den principielle reform for deres vedkommende må det nu være på tide at se efter i sømmene, hvordan det er gået med søskattetabellen for søfolk i nærfart, herunder nærfartfradragenes størrelse og udviklingen i, med hvilke beløb de pågældende beskattes af kost og andre naturalydelser.

Ved nærværende spørgsmål søges tilvejebragt et leksikongrundlag som fundament for Folketingets videre arbejde med disse spørgsmål.

Svar (20/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

1. Sømandsskatteordningen blev ophævet pr. 1. januar 1989 både for sømænd i nærfart og udenrigsfart. Tidligere blev sømandsskatten beregnet af indtægten om bord måned for måned. Ved beregning af sømandsskatten skulle arbejdsgiveren anvende særlige sømandsskattetabeller. I tabellerne var indregnet værdi af fri kost, sømandsfradrag m.v., og det var ved skatteberegningen forudsat, at sømænd alene oppebærer indtægt om bord i 10 af årets måneder.

Efter 1. januar 1989 beskattes sømænd efter samme regler som skatteydere i land. Sømand indrømmes dog et særligt fradrag ved skatteberegningen, jf. lov nr. 362 af 1. juli 1988. For sømænd i nærfart udgør fradraget 8.000 kr. for et helt indkomstår samt yderligere 15 pct. af den del af lønindtægten, der ikke overstiger 130.000 kr. og 8 pct. af den overskydende indtægt.

Procentfradraget beregnes af lønindtægten omregnet til helårsindtægt og kan højst beregnes af en helårsindtægt på 310.000 kr. Det sam-

lede årlige fradrag for sømænd i nærfart kan således højst udgøre 41.900 kr. Sømanden kan i stedet for det særlige fradrag vælge at fradrage de faktisk afholdte udgifter i forbindelse med indtægtserhvervelsen efter skattelovgivningens almindelige regler.

Ved fastsættelsen af det særlige fradrag til sømænd i lov om særlige fradrag til sømænd m.v. er det tilstræbt, at danske sømænd i gennemsnit kan forblive på nogenlunde samme beskatningsniveau efter ophævelsen af sømandsskatteordningen. Med henblik herpå er der ved fastsættelsen af fradraget taget udgangspunkt i de skattemæssige forhold for sømænd, der er undergivet sømandsbeskatning i 11 af årets måneder, og som har bopæl i en gennemsnitskommune. På grund af sømandsskatteovens 10-måneders-system vil der herefter være en tendens til, at sømænd, der sejler hele året, vil få en skattestigning i forhold til sømandsskatteovens regler – især hvis sømændene får overført fradrag fra land. Omvendt vil sømænd, der sejler 10 måneder eller mindre, få skattelempelser.

Den tidligere sømandsskatteordning blev indført med virkning fra 1. januar 1959.

Ved etableringen af sømandsskatteordningen var det ikke hensigten, at sømænd i nærfart generelt set skulle beskattes lempeligere end skatteydere i land. Derimod var det hensigten, at sømænd i udenrigsfart skulle beskattes lempeligere gennem fordelingen af det særlige udenrigsfartfradrag.

Ved efterfølgende reguleringer af sømandsskatteskalaen udviklede der sig dog en tendens til, at skatteprocenterne i sømandsskatteskalaen fastsattes på et noget lavere niveau end skatteprocenterne i land, først og fremmest under hensyn til, at sømandsskatten var en kildeskat, som blev beregnet af årets løbende indtægt, medens skatten i land beregnedes af en indtægt, der var indtjent op til halvandet år før, skatten i land skulle betales.

Forskellen i beskatningsniveauet blev opretholdt ved kildeskatteordningens indførelse i 1970, men ved en ændring af sømandsskatteoven i 1971 blev forskellen indsnævret således, at sømandsskatten for 1972 på de fleste indkomstrin var mellem 4 og 15 pct. lavere end skatten i land – mod tidligere 10–25 pct.

Den ovenfor beskrevne forskel i beskatningsniveauet for sømænd sammenlignet med skat-

[Skatteministeren]

teydere i land er siden søgt opretholdt ved senere lovændringer. Dette gælder i forbindelse med tilpasningen af sømandsskattelevens regler og også – som jeg har beskrevet ovenfor – i forbindelse med ophævelsen af sømandsskatteordningen og indførelse af særlige fradrag til sømænd m.v.

2. Sømænd omfattet af sømandsskatteordningen fik ved ordningens gennemførelse tildelt et standardfradrag, det såkaldte sømandsfradrag. Sømandsfradraget skulle afløse fradrag for faktiske udgifter til arbejdsløshedsforsikring, fagforeningskontingent, indbetaling til invalidepension i henhold til dagældende forsikringslov, sygeforsikring og øvrige udgifter afholdt i forbindelse med udøvelse af det indtægtsgivende arbejde. Årsagen til, at der indførtes et standardfradrag, var, at man ved hjælp af de udarbejdede sømandsskattetabeller skulle kunne bestemme skatten på grundlag af den skattepligtige hyre. Udgjorde udgiften, som sømandsfradraget trådte i stedet for, et større beløb end sømandsfradraget, kunne det overskydende beløb ikke fradrages.

Fradragets størrelse er løbende blevet justeret. Sømandsfradraget udgjorde 600 kr. pr. måned for lønningsårene 1979–81, 720 kr. pr. måned for lønningsårene 1982–84 og 995 kr. pr. måned for lønningsåret 1985 til ordningens ophør ved udgangen af 1988. Ligeledes er fradragets dækningsområde tilpasset fradragsmulighederne for landskatteydere og udgjorde ved ordningens ophør fradrag for udgifter til fagforening, arbejdsløshedskasse, befordring og udgifter i øvrigt i forbindelse med udførelse af det indtægtsgivende arbejde.

3. Fri kost om bord medregnes både under sømandsskattelevens regler og efter overgang til landskattereglerne til indtægten om bord med den af Ligningsrådet fastsatte takst. Dette gælder for sømænd i nærfart såvel som udenrigsfart. Beløbet udgør for 1988 43 kr. om dagen og for 1989 46 kr. om dagen.

Under sømandsskattelevens regler skulle sømænd, der fik udbetalt kostpenge i stedet for fri kost, kun medregne kostpengene ved beskatningen med et beløb svarende til værdien af fri kost om bord som fastsat af Ligningsrådet. Årsagen var dels praktisk under hensyn til skatteberegning og skattetræk efter sømandsskattetabellerne, dels en antagelse om, at sømænd normalt modtog kosten om bord, og at der alene var tale om at udbetale kostpenge ved særlige lejligheder.

Efter ophævelsen af sømandsskatteordningen er der ikke længere nogen praktisk begrundelse for at opretholde en særregel for søfolk vedrørende fri kost om bord. Endvidere har det vist sig, at søfolk i et stadig større omfang får udbetalt kostpenge i stedet for at få fri kost om bord. Der har herved været mulighed for at udbetale skattefri beløb til sømændene i form af kostpenge i et ikke tilsigtet omfang.

Sidstnævnte forhold har bl.a. medført, at søfolk uden for sømandsskatteordningen hidtil har skullet medregne kostpenge til den skattepligtige indkomst med det fulde udbetalte beløb.

Efter ophævelsen af sømandsskatteordningen skal alle sømænd, der får udbetalt kostpenge i stedet for fri kost om bord, medregne de udbetalte kostpenge til deres personlige indkomst med det faktiske beløb. Herefter bliver sømænd også på dette område beskattet efter samme regler som skatteydere i land.

Jeg skal endelig tilføje, at jeg fremover nøje vil følge udviklingen på sømandsområdet og på grundlag heraf tage stilling til, om der opstår behov for at ændre beskatningsforholdene for sømænd m.v.

Spm. nr. S 526

Til *justitsministeren* (6/2 89) af:

Duetoft (CD):

»Finder ministeren det rimeligt, at politiet nægter at komme til stede, når en person anmelder selvtægt?«

Begrundelse

Ifølge Ekstra Bladet den 2. februar 1989 side 6–7 kom politiet først til stede ved en episode i Nordsjælland efter speciel henvendelse fra en advokat bl.a. til Justitsministeriet.

Efter spørgerens opfattelse er det vigtigt for retsopfattelsen og respekten for politiet, at der handles effektivt og klart i alle situationer.

Svar (22/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Justitsministeriet har i anledning af det stillede spørgsmål indhentet en udtalelse fra politimesteren i Helsingør, der har oplyst, at man ved embedet generelt opfatter anmeldelser om selvtægt som omfattet af politiets opgaver i

[Justitsministeren]

henhold til retsplejelovens § 108, hvorefter politiet bl.a. har til opgave at opretholde sikkerhed, fred og orden og at foretage det fornødne til forhindring af forbrydelser. Politiet foretager således en konkret vurdering af, hvorvidt der med henblik på varetagelsen af disse opgaver er behov for, at politiet kommer til stede i anledning af anmeldelsen.

Med hensyn til den konkrete sag, der omtales i begrundelsen for spørgsmålet, har politimesteren endvidere oplyst, at han straks efter at have modtaget en opringning fra anmelderens advokat sendte en patruljevogn til stedet med henblik på at sikre en fredelig afvikling af episoden.

Det kan endvidere oplyses, at en klage over politiets dispositioner i forbindelse med den pågældende episode er under behandling hos statsadvokaten for Sjælland, og jeg finder derfor ikke, at jeg på nuværende tidspunkt bør kommentere sagen nærmere.

Spm. nr. S 531

Til *fiskeriministeren* (7/2 89) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Hvad agter ministeren at foretage efter den påsejling, som en dansk fiskerkutter var udsat for fra en vesttysk ubåd i neddykket tilstand torsdag den 2. februar 1989?«

Begrundelse

Efter et nyt uheld mellem en dansk fiskerkutter og en neddykket vesttysk ubåd må det være på sin plads, at ministeren bliver udfarende på den ene eller anden måde, så der bilateralt eller multilateralt bliver lavet nogle aftaler, som forhindrer den slags ulykker til søs.

Specielt må det uden problemer kunne lade sig gøre, at der mellem venligsindede nationer kan laves aftaler om, at man ikke sejler neddykket i de farvande, specielt i indre danske farvande og ved normale fiskepladser, selv om det er internationale gennemsejlingsfarvande.

Det er nu anden gang inden for en kort årække, at uheld er sket mellem en dansk fiskerkutter og en vesttysk ubåd i neddykket tilstand, denne gang heldigvis uden tab af menneskeliv.

Spørgeren håber, at ministeren som ressortminister vil gøre alt, hvad der er muligt, for at uheld af denne slags ikke finder sted i fremtiden. Danske fiskere har problemer nok i forvejen, hvad angår det at drive deres fiskeri.

Svar (15/2 89):

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Jeg vil gerne understrege, at jeg ser med stor alvor på den stedfundne påsejling, og det er derfor min hensigt efter en gennemgang af søforklaringen m.v. sammen med industriministeren og forsvarsministeren at overveje en eventuel henvendelse til de vesttyske myndigheder med henblik på fremover at undgå sådanne tilfælde.

Spm. nr. S 532

Til *indenrigsministeren* (7/2 89) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Finder ministeren det rimeligt, at en kommunalbestyrelse nægter partier eller lister, der ikke er repræsenteret i kommunalbestyrelsen, at få del i antallet af tilforordnede vælgere?«

Begrundelse

I de fleste kommunalbestyrelser vælger man ved valgene tilforordnede blandt de partier, der er repræsenteret i kommunalbestyrelsen.

Herved udelukker man på forhånd de partier eller lister, som ikke er repræsenteret i kommunalbestyrelsen, fra at få indsigt i, om valget foregår, som det skal.

Ved det kommende valg til EF-Parlamentet kan dette betyde, at Folkebevægelsen mod EF ikke vil blive repræsenteret som tilforordnet ved et valg, hvor de sikkert vil få valgt repræsentanter til EF-Parlamentet.

En situation som denne, hvor et parti eller en liste ikke vil have nogen tilforordnet til et valg, hvor de med stor sandsynlighed vil få indvalgt nogen, kan ikke være en rimelig situation ud fra de traditioner, som vi i Danmark har på området for valg af tilforordnede.

Svar (16/2 89):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Ifølge valglovene vælges de tilforordnede vælgere af kommunalbestyrelsen. I mangel af enighed sker valget som forholdstalsvalg under ét blandt vælgerne i kommunen. Baggrunden for denne regel er, at det er kommunalbestyrelsen, der er ansvarlig for afstemningens tilrettelæggelse og gennemførelse. Det er efter min opfattelse bedst stemmende hermed, at det er de

[Indenrigsministeren]

enkelte kommunalbestyrelser, herunder de enkelte grupper i kommunalbestyrelsen, der endeligt afgør, hvorvidt pladser som tilforordnede skal tildeles partier eller andre vælgergrupper, der ikke er repræsenteret i kommunalbestyrelsen.

Indenrigsministeriet vil imidlertid, som det hidtil har været tilfældet, henstille til kommunerne, at der ved udpegning af tilforordnede vælgere tages særligt hensyn til de mindre partier, herunder partier, der ikke er repræsenteret i kommunalbestyrelsen.

Spm. nr. S 533

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (7/2 89) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»På hvilken måde indgår tankerne om, at miljøproblemer skal være en integreret del af folkeskolens undervisning, i arbejdet i Læreruddannelsesudvalget?«

Begrundelse

Ministerens opfattelse af, at skader i miljøet ikke er skæbnebetonet, men noget, vi kan gøre en aktiv indsats imod, deler spørgeren fuldt ud. Da miljøproblemer skal være en integreret del af undervisningen på alle niveauer – men navnlig i folkeskolen – mener spørgeren, at det er vigtigt at sikre, at de lærerstuderende bliver forberedt på den opgave, der venter dem som undervisere.

Svar (15/2 89):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Læreruddannelsesudvalget har indtil nu beskæftiget sig med en række overordnede spørgsmål og med en vurdering af den nuværende læreruddannelse.

I øjeblikket drøfter man den fremtidige uddannelses struktur og opbygning, herunder fagenes placering og antal.

I den forbindelse har også miljøundervisning været inde i billedet, og Læreruddannelsesudvalget er fuldt ud opmærksom på, at de lærerstuderende også på dette punkt skal forberedes til den opgave, der venter dem som undervisere.

Spm. nr. S 537

Til *kulturministeren* (8/2 89) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Er ministeren opmærksom på, at der er opstået store problemer for mange blinde, svagtseende og ordblinde, efter at det er blevet muligt for alle at låne lydbøger på bibliotekerne, og hvad agter ministeren at gøre ved dette?«

Begrundelse

Fra 1. november 1988 har bibliotekerne skullet udlåne lydbøger til alle. Før 1. november var det kun muligt for ordblinde, blinde og svagtseende at låne. Da der i de fleste kommuner ikke er blevet bevilget penge til køb af flere lydbøger, må de, der virkelig har brug for dem, nu skrives op på lange ventelister. Der er således opstået konsekvenser, som man næppe har tænkt over.

Svar (16/2 89):

Kulturministeren (Niels Helveg Petersen, fg.):

I begrundelsen for spørgsmålet nævnes det, at det før 1. november 1988 kun var muligt for ordblinde, blinde og svagtseende at låne lydbøger.

Dette er imidlertid ikke tilfældet. Det var kun lydbøger produceret af Bibliotekscentralen i henhold til ophavsretslovens § 18, stk. 2, der var forbeholdt læsehændicappede. De forlagsproducerede lydbøger har hele tiden skullet stå til rådighed for enhver benytter, men mange biblioteker valgte i tiden før 1. november 1988 af praktiske grunde at forbeholde også disse lydbøger for læsehændicappede, fordi det var vanskeligt at administrere udlånet af nogle lydbøger på én måde og af andre på en anden.

Denne administrationspraksis var imidlertid ikke lovlig. Den var desuden til skade for forlagernes lydbogsproduktion og dermed i sidste ende også for de blinde og svagtseende. Det følger heraf, at nyordningen under alle omstændigheder måtte gennemføres. Dette skete i øvrigt efter et rundspørge til folkebibliotekerne, af hvilke langt de fleste gik ind for den nye ordning. Også de blindes organisation, Dansk Blindesamfund, var blandt forslagsstillerne til ordningen og har medvirket aktivt til dens gennemførelse.

[Kulturministeren]

Forud for nyordningen har vi i Kulturministeriet været meget opmærksom på, om den kunne medføre forringede vilkår for de blinde og svagtseende. Vi fandt imidlertid, at der ville være flere fordele end ulemper ved den.

Det er vigtigt, at der produceres så mange lydbogstitler som muligt, og det langsigtede mål bag nyordningen er, at forlagene producerer flere lydbøger, end det er tilfældet nu. Der må etableres et brugerunderlag af en vis størrelse, for at det kan betale sig for forlagene at producere lydbøger, og dette brugerunderlag omfatter alle mennesker, som af en eller anden grund ønsker at anvende lydbøger. Jo flere lydbøger af gængs type der produceres af forlagene, jo bedre mulighed har også Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde for at producere lydbøger, der ellers ikke havde været mulighed for at producere.

De blinde og svagtseende har også fortsat den mulighed at låne direkte fra Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde. Herved har de adgang til langt flere lydbøger end andre lydbogsbenyttere. Det forekommer ganske vist, at folkebibliotekerne har indkøbt titler, som ikke findes i Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde, og i sådanne tilfælde vil blinde og svagtseende være nødsaget til at vente på en efterspurgt titel – på linie med andre lånere.

Selv om der skulle forekomme ventelister i forhold til bestemte titler – ligesom det er tilfældet for de trykte bøgers vedkommende – kan jeg ikke gøre noget ved dette. Efter 1. november 1988 produceres der ikke længere lydbøger til salg, der i henhold til lovgivningen forbeholdes bestemte grupper.

Som nævnt er det imidlertid både Dansk Blindesamfunds og ministeriets vurdering, at nyordningen skulle indebære flere fordele end mangler for de blinde og svagtseende. Udvikler lydbogsproduktionen sig på en sådan måde, at der bliver virkelig mange titler at vælge imellem, opnår de blinde og svagtseende en tilnærmelse til ligestilling med folk, der kan læse trykte bøger, og det bliver af noget mindre betydning en gang imellem at måtte vente på en bestemt titel.

Spm. nr. S 538

Til skatteministeren (8/2 89) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan er ministerens linie vedrørende driftsudgiftsfradrag for lønmodtagere?«

Begrundelse

Siden Mogens Lykketoft i 1974 udsendte sin bog om indretningen af den kommende danske indkomstskat, har der ikke været megen tvivl om Socialdemokratiets linie vedrørende lønmodtagerfradrag. De skal simpelt hen væk, og så skal arbejdsgiverne presses til at betale udgifterne.

Omvendt mener Fremskridtspartiet, at den linie er virkelighedsfjern, og at det bedste ville have været, om man var blevet stående ved de regler, som folk havde vænnet sig til, indtil den desperat nødvendige afskaffelse af indkomstskatten er gennemført.

Administrationens krydsen frem og tilbage mellem Skylla og Charybdis har spredt usikkerhed hos millioner af danske lønmodtagere.

Fra og med 1985 indtrådte den stærke mildelse af arbejdspladstransportfradrag.

I 1986 gennemførte man nogle skattereformregler ud fra Mogens Lykketoft-opfattelsen.

I 1987 kom blandt andet dommene om hjemmehjælpere, som pegede den stik modsatte vej.

I november 1988 ophævede Ligningsrådet et væld af lønmodtagerstandardfradrag.

I 1989 bestemmer det samme ligningsråd, at der skal indføres fradrag for udearbejde med tilbagevirkende kraft til 1982 for de mange, som har over 5 timers arbejdsdag, ikke har kantineadgang og ikke kan nå hjem i frokostpausen.

En fortsættelse af dette siksakkeri vil give anledning til mange økonomiske problemer i hundredtusindvis af danske lønmodtageres hjem. Det er derfor på tide, at ministeren nu går i gang med at interessere sig for området og tilkendegiver, hvordan han ønsker disse praktiske, meget vigtige spørgsmål løst på en holdbar og forståelig måde. Derefter må der være grundlag for at udmønte et politisk flertal til den ene eller anden side.

Spørgeren håber naturligvis, at ministeren også på dette punkt vil gå fra A til Z.

Svar (20/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Ved skattereformaftalen skete der en sanering af lønmodtagernes fradrag. Dette skulle ses i sammenhæng med sænkningen af skatten af den sidst tjente krone.

[Skatteministeren]

Skattereformen indebar bl.a., at de ligningsmæssige fradrag blev omlagt, således at de kun kunne fradrages med en skatteværdi på ca. 50 pct. Herudover skete der den yderligere begrænsning, at nogle af de ligningsmæssige fradrag helt eller delvis blev ophævet. Eksempelvis kan jeg nævne, at det faste lønmodtagerfradrag for ikkedokumenterede udgifter blev ophævet, og at hovedparten af de øvrige fradrag er begrænset, således at det kun er de samlede udgifter ud over en vis bundgrænse (3.300 kr. i 1989), der kan fradrages i den skattepligtige indkomst.

Det er min opfattelse, at skattereformen klart viser regeringens linie med hensyn til lønmodtagerfradragene.

I begrundelsen for spørgsmålet omtales endvidere ophævelsen af en lang række lønmodtagerstandardfradrag. Anvisningerne om de forskellige lønmodtagerstandardfradrag henhører under Ligningsrådets kompetence, og den nævnte ophævelse blev da også foretaget af Ligningsrådet. Ophævelsen kan dog anses for en fortsættelse af den fradragssanering, der var påbegyndt ved skattereformen.

De forhold, der efter spørgerens mening peger den modsatte vej, er dommene i 1987 vedrørende hjemmehjælperes fradrag for udearbejde og det i 1989 udsendte cirkulære, der ligeledes omhandler fradrag for udearbejde.

De omtalte domme blev afsagt på grundlag af Ligningsrådets tidligere anvisning om udearbejde. Disse domme fastslog, at den administrative praksis for, hvornår fradrag for udearbejde blev indrømmet hjemmehjælper og lign., var for restriktiv. I konsekvens heraf udsendte Statsskattedirektoratet og Ligningsrådet i 1988 et cirkulære. På baggrund af nogle senere afsagte domme udsendtes det nævnte cirkulære i 1989, idet andre lønmodtagere med forhold, der ligner forholdene i de nævnte domme, ligeledes må indrømmes fradraget. Idet skatteyderne har ret til at få deres ansættelse genoptaget 5 år tilbage, har cirkulæret virkning for ansættelserne fra 1982 til 1987. Ligningsrådet har dog ophævet anvisningen om udearbejde med virkning fra indkomståret 1988.

Det nævnte cirkulære kan således efter min opfattelse ikke ses som et brud på den almindelige linie over for lønmodtagerfradrag.

Spm. nr. S 539

Til *sundhedsministeren* (8/2 89) af:

Lysholm Christensen (KRF):

»Overvejer ministeren at ændre bekendtgørelse nr. 37 af 25. januar 1980 om rejsesygesikring, således at skader, der er sket i forbindelse med skiløb eller andre farlige ferieudfoldelser i udlandet, ikke er omfattet af den offentlige sygesikring?«

Begrundelse

Ifølge Jyllands-Posten den 24. januar 1989 er vinterens ferieskader de dyreste. En uheldig tur på løjperne kan komme til at koste ca. 50.000 kr. til »banantransport«, helikoptertransport, hospitalsophold, hjemrejse med fly m.m. Det oplyses, at ca. 14.000 i denne sæson vil komme hjem med en arm eller et ben i gips eller med andre skader.

Men også ved andre ferieaktiviteter uden for vintersæsonen er der risiko for skader, der medfører øgede udgifter til hospitalsophold, hjemtransport m.v. Det gælder f.eks. for fjeldvandring, klatring i bjerge eller sportsudøvelse.

Det er i orden, at den offentlige sygesikring dækker udgifterne for danske turister, der bliver syge i udlandet. Men det er ikke rimeligt, at den også dækker skader, som turisterne selv-forskyldt pådrager sig ved at deltage i aktiviteter, der giver øget risiko for ulykker.

Der bør gives mulighed for, at rejsende selv kan tegne en forsikring, der dækker de udgifter, som ikke dækkes af den offentlige sygesikring.

Svar (15/2 89):**Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):**

Bekendtgørelse nr. 37 af 25. januar 1980 om rejsesygesikring afløste bekendtgørelse nr. 180 af 28. marts 1973. Af sidstnævnte bekendtgørelse fremgik, at rejsesygesikringen ikke dækkede udgifter forbundet med sygdom, tilskadekomst eller dødsfald i forbindelse med slagsmål (undtagen i selvforsvar), beruselse, narkotika eller misbrug af medicin. Det samme gjaldt i forbindelse med udøvelse af professionel sport. Disse bestemmelser blev ikke gentaget i den gældende bekendtgørelse.

Jeg mener heller ikke, at det er hensigtsmæssigt at indføre en lignende ordning, hvor man udelukker dækning ved skader i forbindelse med skiløb eller andre farlige ferieudfoldelser. Det vil efter min opfattelse føre til en lang række tvivlstilfælde, hvis der på denne måde skal

[Sundhedsministeren]

sondres mellem selvforskyldt og ikke selvforskyldt sygdom, tilskadekomst og dødsfald, og det kunne herved blive meget tilfældigt, om en sikret fik dækning eller ej.

Jeg kan samtidig oplyse, at spørgsmålet om tilrettelæggelsen af rejsesygesikringsordningen, herunder finansieringen, indgår i ministeriets arbejde med forslag til en ny sundhedslov.

Spm. nr. S 540

Til *forsvarsministeren* (8/2 89) af:

Hanne Andersen (S):

»Kan ministeren oplyse, hvilke camouflagemidler soldater bruger til ansigtscamouflage, og hvilke hudskadelige stoffer der er i disse midler?«

Begrundelse

Mange soldater får efter brugen af camouflagemidlerne svære hudirritationer; mange får så alvorlige udslæt, at disse må betegnes som bylder.

Svar (15/2 89):

Forsvarsministeren (Enggaard):

I 1985 blev der konstateret uheldige virkninger ved brug af sløringsstifter fabrikeret før 1981. Der blev herefter udsendt forbud mod brug af stifterne. Samtidig blev restlageret destrueret.

En ny sløringsstift og en ny sløringscreme blev derefter afprøvet ved Den kongelige Livgarde, der efter en periode anbefalede sløringsstiften.

Der har ifølge Forsvarskommandoen ikke siden været klager over uheldige virkninger eller registrerede arbejdsskader ved brug af sløringsstiften.

Spm. nr. S 542

Til *fiskeriministeren* (9/2 89) af:

Arne Jensen (S):

»Er det forbundet med mindre bureaukrati at kontrollere seks redskaber end den tidligere lemfældige kontrol med tre redskaber?«

Begrundelse

Der ønskes en fyldestgørende besvarelse af

spørgsmål nr. S 414, herunder en redegørelse for, hvorfor det er lettere for fiskerikontrollen at udøve sin kontrolvirksomhed ved overgang fra tre til seks redskaber.

Fredningszoner bør naturligvis kun indføres på egentlige gydepladser og i fjorde og åudløb, men hvordan tænkes denne kontrol udøvet, så erhvervs-, fritids- og sportsfiskerier interesseres?

Svar (20/2 89):

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Den ordning, som L 114 lægger op til for fritidsfiskeriet, indebærer et minimum af administration. Dette betyder i forhold til den gældende ordning, at der frigives ressourcer til egentligt kontrolarbejde.

Under den gældende ordning har fritidsfiskere ret til at benytte i alt ni redskaber. Registrering af fritidsfiskerne og udlevering af mærker sker i dag på de lokale fiskerikontrolstationer. Der er et betydeligt kontorarbejde i forbindelse med regnskaber, udlevering af erstatningsmærker m.v.

I det fremtidige system erstattes dette arbejde med en årlig indbetaling fra fritidsfiskerne på postgiro. De lokale fritidsfiskerforeninger vil kunne være behjælpelige med udlevering af girokortene. Redskaberne mærkes af fritidsfiskerne selv.

Kontrol af egentlige fredede områder, hvor ethvert fiskeri er forbudt som i de eksisterende fredningsbælter ved åudløb, er enkel og vil ved hyppige kontrolbesøg kunne medføre en næsten total håndhævelse af reglerne.

Spm. nr. S 544

Til *kommunikationsministeren* (9/2 89) af:

Arne Melchior (CD):

»Kan ministeren garantere, at telefonselskaberne også i fremtiden til enhver tid vil være leveringsdygtige i telefonapparater, der yder enhver teknisk mulig hjælp til blinde (svagtseende), døve (hørehæmmede) og andre grupper af handicappede, herunder legemligt handicappede?«

Begrundelse

Efter modtagelse af ministerens svar på spørgsmål nr. S 480 nødes jeg til at gentage det-

[Arne Melchior]

te spørgsmål, idet det ikke var de regionale televirksomheders redegørelse, jeg efterlyste, men ministerens eget svar på mit klare spørgsmål.

Det er da meget interessant at læse betragtningerne fra televirksomhederne. Ministeren nøjes med at henvise til disse.

Besvarelsen fra televirksomhederne kan kun læses som et oplagt nej til nogen form for garanti for, at handicappede også i fremtiden kan regne med mindst det materiel, der p.t. foreligger. Men afgørelsen desangående kan da ikke være i hænderne på televirksomhederne og disses rent kommercielle holdning.

Betyder ministerens henvisning, at han stiller sig tilfreds med alle de hvis'er og men'er, som redegørelsen indeholder? Det kvier jeg mig ved at tro. Derfor udbeder jeg mig forventningsfuldt ministerens eget svar på det stillede, meget essentielle spørgsmål.

Svar (15/2 89):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Der henvises til skriftligt svar af 8. februar 1989 på spørgsmål nr. S 480.

Spm. nr. S 545

Til *skatteministeren* (9/2 89) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Hvad ville merprovenuet være ved at indføre vesttyske regler for fradrag af renter af gæld?«

Begrundelse

I den offentlige debat omtales ofte, at staten ville lide et stort provenutab ved harmonisering af danske skatter og afgifter med de øvrige EF-landes og især de vesttyske. Det glemmes ofte, at de høje satser for nogle skatter og afgifter modsvares af meget lempelige regler på andre områder.

Det gælder eksempelvis rentefradraget, hvor der så vidt spørgeren bekendt efter de vesttyske regler ikke er fradrag for renter af privat gæld bortset fra boligæld og for boliggyldes vedkommende kun i den udstrækning, renterne modsvares af lejeværdien. I svaret bedes ministeren bekræfte, at dette er tilfældet, og i modsat fald anføre de vesttyske regler.

Indførelse af et tilsvarende regelsæt i Danmark ville indlysende medføre et betydeligt merprovenu og modsvarende betyde stærkt øgede byrder for et betydeligt antal skatteydere. Disse forhold er det derfor væsentligt at have inde i billedet, når der tales om at harmonisere skatter og afgifter.

Foreløbigt svar (20/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Skatteministeriet ligger ikke inde med tilstrækkelige oplysninger til at kunne besvare det stillede spørgsmål. Til brug for besvarelsen har ministeriet derfor bedt de vesttyske skattemyndigheder redegøre for vesttysk rets regler om retten til at fradrage renteudgifter ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Jeg vil vende tilbage til spørgsmålet, så snart oplysningerne fra Vesttyskland foreligger.

Spm. nr. S 550

Til *fiskeriministeren* (10/2 89) af:

Svend Heiselberg (V):

»Idet der henvises til et dokumentarprogram i tv-udsendelsen torsdag den 9. februar d.å. kl. 22.25 fra Jan Mayen, hvor norske sælfangere ulovligt dræber sælunger, hvorefter EF-lande ulovligt importerer 60 pct. af skindene, skal jeg spørge, om den ulovlige og barbariske slagtning ikke kan drøftes i forbindelse med fiskeriforhandlingerne med Norge.«

Begrundelse

Når spørgsmålet stilles til fiskeriministeren, skyldes det, at det er det norske Fiskeridirektorat, som administrerer og forsvarer sældraben.

Norge har jo store fordele af sin ubegrænsede eksport af fisk til EF-landene, samtidig med at nordmændene udviser en aggressiv holdning over for blandt andre de danske fiskere.

Det må derfor undre, at EF accepterer disse ulovlige sældrab, uden at dette spørgsmål bliver rejst over for rette myndigheder. Jeg vil minde om, at EF har mulighed for at udøve sanktioner, hvis disse sældrab ikke ophører.

Svar (22/2 89):

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Den danske regering er modstander af drab på sælunger.

[Fiskeriministeren]

Det skal tilføjes, at indførsel af visse sælungekind til Fællesskabet er forbudt i henhold til et Rådsdirektiv, samt at Miljøministeriet på baggrund af den seneste tids informationer har anmodet toldvæsenet om at være særlig opmærksom over for sælskind med oprindelse i Norge.

De norske myndigheder har i øvrigt oplyst, at Norge for 1989 har indført et stop for fangst af årets sælunger.

Jeg kan nævne, at det er min hensigt at rejse sagen på det førstkommende møde i Det nordiske Fiskeriministerråd i Island i begyndelsen af april i år.

Spm. nr. S 551

Til *skatteministeren* (10/2 89) af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren omgående drage omsorg for, at der til toldvæsenet og politiet bliver udarbejdet helt klare regler for, hvad der legalt må indføres i Danmark efter ophold i udlandet, således at den sidste tids nærmest retsløse forhold og vilkårlighed aldrig gentager sig?«

Begrundelse

Første betingelse for, at befolkningen kan overholde gældende regler, er, at regeringen og myndighederne udarbejder og formulerer så klare regler, at ingen kan være i tvivl om indholdet. Den sidste tids episoder ved grænseovergangene har nærmest båret præg af vilkårligheder, humørsyge og heksejagt, hvor selv de mest lovlydige og uskyldige er røget i myndighedernes rottefælder, fordi man fra centralt hold faktisk fra time til time har ændret fortolkningen af de bestemmelser, der skal anvendes. Noget sådant er totalt uacceptabelt.

Ministeren anmodes derfor om straks at tydeliggøre reglerne.

Svar (20/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Bestemmelserne om, hvad rejsende afgiftsfrit kan medføre af varer ved indrejse i Danmark, findes i rejsegodsbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 58 af 20. januar 1989 om told- og afgiftsfrihed for rejsegods m.v.).

Der er i bekendtgørelsen fastsat en række forskellige beløbsmæssige begrænsninger for den told- og afgiftsfri indførsel.

Det er således bl.a. i § 4, stk. 1, nr. 1, fastsat, at der ved indrejse fra EF-medlemslande kan medføres varer for en værdi, der ikke overstiger 2.750 kr. Der indrømmes dog ikke afgiftsfrihed for varer, hvis enhedsværdi overstiger 2.200 kr. De nærmere bestemmelser om tilfælde, der ligger over eller under grænserne, er fastsat i bekendtgørelsens § 7.

Beløbsgrænser er en naturlig del af rejsegodsregler, og toldvæsenet har derfor en betydelig erfaring i administrationen af sådanne beløbsgrænser.

De tvivlsspørgsmål, der blev rejst over for toldvæsenet i forbindelse med forhøjelsen af værdigrænsen fra 275 kr. til 2.200 kr., blev hurtigt afklaret af Direktoratet for Toldvæsenet, og det er min opfattelse, at der for tiden ikke er behov for at tydeliggøre reglerne i rejsegodsbekendtgørelsen. Jeg har dog bedt toldvæsenet om at orientere mig, hvis grænsehandelen udvikler sig på en måde, som kan give anledning til, at der opstår tvivl hos de rejsende eller hos toldvæsenet.

Det tilføjes, at de rejsende kan henvende sig til ethvert toldkammer for at få vejledning om forståelsen af rejsegodsreglerne.

Spm. nr. S 552

Til *sundhedsministeren* (8/2 89) af:

Hanne Andersen (S):

»Kan ministeren oplyse, hvilke camouflagemidler soldater bruger til ansigtscamouflage, og hvilke hudskadelige stoffer der er i disse midler?«

Begrundelse

Mange soldater får efter brugen af camouflagemidlerne svære hudirritationer; mange får så alvorlige udslæt, at disse må betegnes som bylder.

Det tilføjes, at et ligelydende spørgsmål den 8. ds. er stillet til forsvarsministeren.

Svar (17/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Sundhedsministeriet har ikke oplysninger om, hvilke camouflagemidler soldater bruger til ansigtscamouflage.

Med hensyn til spørgsmålet om camouflagemidternes eventuelle indhold af hudskadelige

[Sundhedsministeren]

stoffer skal jeg henvide til besvarelsen fra forsvarsministeren af det ligelydende spørgsmål nr. S 540 (se sp. 7251).

Spm. nr. S 555

Til *justitsministeren* (13/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor meget skal ministeren betale i alt for de fremstillede millioner af EF-kørekort, som der ikke er brug for i de nærmeste år?«

Begrundelse

I sit svar af 9. ds. på mit spørgsmål nr. S 437 kryber ministeren uden om en besvarelse af en del af mit spørgsmål, idet jeg ikke har spurgt om merudgifter, men om egentlige udgifter, hvilket er noget ganske andet.

Derudover svares der, at de fremstillede EF-kørekort samt laminater vil kunne anvendes i forbindelse med den løbende udstedelse af EF-kørekort. Der oplyses dog intet om, til hvor mange år der nu er kørekort på lager, og hvad udgiften pr. kort andrager.

I øvrigt henvises til spørgsmål nr. S 556 til ministeren, der er indleveret samtidig med dette spørgsmål.

Svar (22/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Rigspolitichefen har oplyst, at man almindeligvis køber kontorblanketter m.v. i større mængder, fordi man herved dels opnår en forsyningssikkerhed, dels sikrer prisbillige leverancer.

I efteråret 1988 skulle der afgives bestilling på papirmateriale m.v. til produktion af kørekort. På dette tidspunkt pågik der i Rigspolitiet overvejelser om på forskellige måder at fremskynde ombygningen af de eksisterende kørekort med de nye kørekort. I disse overvejelser indgik også spørgsmålet om en tvungen ombygning af allerede udstedte kørekort, idet det ud fra et politimæssigt synspunkt er mest hensigtsmæssigt, at befolkningen anvender de nye EF-kørekort.

I lyset af disse overvejelser besluttede Rigspolitichefen at indkøbe et større papirlager m.v. til fremstilling af kørekort. Der blev indkøbt materiale til produktion af ca. 2 millioner kørekort til en samlet pris af ca. 2,5 mio. kr.

Det er ikke muligt at angive, hvor mange kørekort der årligt er behov for, allerede fordi nyordningen har fungeret et relativt kort åremål. Rigspolitichefen har i de seneste år købt materiale til fremstilling af 300.000–500.000 kørekort.

Det bemærkes således, at Rigspolitichefen ikke har ladet fremstille kørekort, der ikke er brug for. Som anført i besvarelsen af spørgsmål nr. S 437 vil de anskaffede materialer m.v. kunne anvendes i forbindelse med den løbende udstedelse af kørekort af EF-modellen.

Spm. nr. S 556

Til *justitsministeren* (13/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange millioner EF-kørekort har justitsministeren ladet trykke, og hvor lang tid forventer man det vil tage at få disse kørekort opbrugt?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens svar af 3. ds. på mit spørgsmål nr. S 437 og et andet i dag stillet spørgsmål til ministeren, nr. S 555.

Svar (22/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Der henvises til tidligere besvarelser af spørgsmål om samme emne, senest besvarelsen af spørgsmål nr. S 555.

Spm. nr. S 557

Til *udenrigsministeren* (13/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Var det alene det taiwanske flag, der ikke var søgt tilladelse til i forbindelse med udstillingen i Bellacenteret, eller var der heller ikke søgt om tilladelse til at flage med de andre nationers flag?«

Begrundelse

Der henvises til ministerens svar af 9. ds. på spørgsmål nr. S 521.

Svar (17/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

[Udenrigsministeren]

Ifølge det for Udenrigsministeriet oplyste havde Bellacenteret tilladelse til at flage med de af Danmark *anerkendte* staters flag.

Kernen i denne sag er, at der ikke kan flages med Taiwans flag i Danmark, hvad enten der er indgivet ansøgning eller ej, jf. min besvarelse af 9. februar af spørgsmål nr. S 521. Det havde imidlertid været praktisk, om en ansøgning var blevet indgivet forud for den omhandlede udstilling i Bellacenteret. Hermed ville Udenrigsministeriet være blevet gjort opmærksom på sagen, og Taiwans flag ville således ikke på noget tidspunkt være blevet hejst.

Spm. nr. S 558

Til *udenrigsministeren* (13/2 89) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke flag var der søgt om tilladelse til at flage med på Bella Center-udstillingen på vegne af de taiwanske udstillere?«

Begrundelse

Ministeren anfører i sit svar af 9. ds. på mit spørgsmål nr. S 521, at der ikke var ansøgt om tilladelse til at flage med det taiwanske flag. Da Taiwan var udstiller, er det naturligt, at man fra Taiwans side ønsker at flage med sit lands flag og derfor har oplyst, hvilket flag man ønskede der blev flaget med.

Svar (17/2 89):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Der henvises til svarene på spørgsmål nr. S 521 og S 557.

Spm. nr. S 559

Til *kommunikationsministeren* (14/2 89) af:

Hans Strunge (S):

»Hvad agter ministeren at foretage for at sikre, at beboerne i Helsingør by, der skønsmæssigt udgør ca. 10.000, kan modtage TV 2-signaler og dermed få det produkt, som de betaler for igennem licensen?«

Begrundelse

Da der hersker stor usikkerhed om tidspunktet for etablering af forsvarlige modtageforhold for TV 2-signaler, må ministeren konkret give besked til afklaring af problemet.

Svar (22/2 89):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Med henblik på at afhjælpe problemerne i Helsingør med dårlig modtagelse af tv-signalerne fra Hovesenderen har P & T i efteråret 1988 iværksat arbejdet med projektering og etablering af en lokal hjælpesender, der skal dække Helsingør by og kysten i retning mod Ålsgårde.

Arbejdet er nu så vidt fremskredet, at etablering af sendermast med tilhørende bygning kan påbegyndes i nær fremtid.

Hjælpesenderen forventes idriftsat i oktober 1989.

Spm. nr. S 560

Til *sundhedsministeren* (15/2 89) af:

Helle Degn (S):

»Vil ministeren afbureaukratisere til gavn for gravide kvinder, så de frit kan rejse i Danmark og føde uanset sygehus- og amtsgrænser?«

Begrundelse

Det er et spørgsmål, om der skal vedtages en lov om, at alle amter selv skal betale for deres fødepatienter og blot administrativt udligne, hvis en kvinde nedkommer uden for egen amtsgrænse, eller hvad skal der til for at ophæve stavnsbåndet for Danmarks kvinder.

Svar (22/2 89):

Sundhedsministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Selvfølgelig skal kvinder ikke stavnsbindes til hjemmet under graviditet. Som alle andre skal gravide frit kunne tage til fødselsdag hos venner og bekendte, fejre højtiderne hos familien osv. helt uden hensyn til, om man dermed krydser en amtsgrænse.

Sådan er de gældende regler da også.

Efter reglerne har alle gravide kvinder ret til gratis fødselshjælp i deres egen amtskommune. Gravide kvinder har desuden ret til gratis fødselshjælp under et midlertidigt ophold i en fremmed amtskommune, medmindre hensigten med opholdet har været at få fødselshjælpen dér.

Det er således mit indtryk, at de gældende regler er gode nok, men at de i nogle få konkrete

[Sundhedsministeren]

te tilfælde er blevet mindre hensigtsmæssigt administreret.

Det reelle problem er snarere, om den gravide kvinde får en korrekt information om sine rettigheder i forbindelse med fødslen.

Det er vigtigt at få afklaret dette spørgsmål, så kvinderne ikke føler utryghed om deres ret i forbindelse med graviditet og fødsel. Jeg vil derfor bede Amsrådsforeningen om at undersøge, hvordan amtskommunerne administrerer reglerne for dette område, herunder hvilke oplysninger der gives den gravide kvinde om hendes bevægelsesfrihed i perioden omkring det forventede fødselstidspunkt. Når Amsrådsforeningens svar foreligger, vil jeg tage stilling til, om der er behov for nye initiativer fra min side.

Spm. nr. S 561

Til *justitsministeren* (15/2 89) af:

Nør Christensen (CD):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der foretages en omlægning af opkrævningsformen for vægtafgift, eventuelt ved at indføre et mærkat-system som udtryk for betalt vægtafgift til afløsning af det eksisterende meget bureaukratiske system?«

Begrundelse

I Jyllands-Posten den 13. februar 1989 citeres politiinspektør Harry Nielsen, Rødovre, for at foreslå indførelse af et mærkat-system som bevis for, at vægtafgiften er betalt.

Det fremgår endvidere af artiklen, at det nuværende vægtafgiftssystem koster politiet en bunke ekstraarbejde, og det vil derfor være formålstjenligt at frigøre så mange politifolk som overhovedet muligt fra administrativt arbejde, så de meget knappe politimæssige ressourcer kan anvendes mere hensigtsmæssigt.

Der henvises endvidere til en artikel i Jyllands-Posten den 20. juni 1985, hvor politiassistent Uffe Clausen, Glostrup, er citeret for de samme synspunkter.

Endelig henvises til spørgsmål nr. S 1355 stillet i 1985 af daværende medlem af Folketinget Birgith Mogensen (CD).

Svar (22/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Det skal indledningsvis bemærkes, at vægtafgiftslovgivningen henhører under Skatteministeriet. Det er imidlertid Centralregisteret for Motorkøretøjer under Rigspolitichefen, der står for den daglige administration af denne lovgivning.

Spørgsmålet om at indføre ændrede regler for opkrævning af vægtafgift indgår som et forslag i det idékatalog om forenkling af justitsvæsenet, som blev afgivet af Justitsministeriets spare- og forenklingssudvalg i november 1988.

Justitsministeriet og Skatteministeriet har siden brevvekslet om forskellige mulige forenklinger af vægtafgiftsadministrationen, og Skatteministeriet har oplyst, at man vil nedsætte en arbejdsgruppe, der kan gennemarbejde de forskellige forslag.

Der er således allerede taget initiativ til en omlægning af vægtafgiftsadministrationen.

Spm. nr. S 562

Til *skatteministeren* (15/2 89) af:

Jens Thoft (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange felter der gennemsnitlig var udfyldt på den såkaldte kortselvangivelse, der blev benyttet i de nordjyske kommuners forsøg sidste år, og vil ministeren oplyse, hvor mange felter der gennemsnitlig er udfyldt i år i de to typer oplysningskort, og vil ministeren endelig begrunde Statsskattedirektoratets overraskelse over den større fejlprocent i år på baggrund af disse tal?«

Begrundelse

I Berlingske Tidende den 14. februar 1989 giver Statsskattedirektoratet udtryk for overraskelse over, at 300.000-400.000 oplysningskort eller dobbelt så mange som forventet forkastes ved den optiske indlæsning.

Men er det ikke korrekt, at der i de nye kortselvangivelser, som nu betegnes som oplysningskort, er langt flere poster, der skal udfyldes, end i sidste års pilotprojekt, og burde der på denne baggrund overhovedet være noget grundlag for at være overrasket?

Det bør endelig for en ordens skyld nævnes, at SF gentagne gange har fremhævet, at sidste års pilotprojekt ikke var repræsentativt.

Svar (23/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

I forbindelse med forsøget med kortselvangivelsen sidste år har Statsskattedirektoratet ikke foretaget optællinger, der viser, hvor mange felter der gennemsnitlig var udfyldt på kortselvangivelserne. Statsskattedirektoratet har heller ikke foretaget optællinger, der viser, hvor mange kortselvangivelser der indeholdt et eller flere tal, som direktoratets optiske læser ikke kunne læse.

Det er på indeværende tidspunkt ikke muligt at opgøre, hvor mange felter skatteyderne i år gennemsnitlig skal udfylde på de to typer oplysningskort. En sådan opgørelse vil tidligst kunne udarbejdes, når kortene er læst og oplysningerne overført til slutsystemet.

Seksfeltskortet er udsendt til ca. 1,8 millioner skatteydere. Disse skatteydere forventes i gennemsnit kun at have 1-2 oplysninger.

Det variable kort med 14 felter er udsendt til ca. 2 millioner skatteydere. Det er ikke muligt at skønne over, hvor mange felter disse skatteydere i gennemsnit skal udfylde.

Der er indsendt ca. 3 millioner oplysningskort til Statsskattedirektoratet. Fejlprocenten er meget lav. Kun 1-2 pct. af de modtagne kort har man været nødt til at indlæse manuelt uden brug af de optiske læsere.

For 400.000 korts vedkommende er tallene indlæst ved, at et eller flere tal fra oplysningskortet er vist på en dataskærm, hvorefter en operatør indtaster tallet til edb-systemet.

Der er altså ikke baggrund for nogen overraskelse. Indlæsningen af kortene foregår planmæssigt.

Spm. nr. S 565

Til *justitsministeren* (15/2 89) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Har ministeren planer om at høre parterne i den nu 22 dage gamle strejke i Jyderup Statsfængsel med henblik på at mægle i sagen?«

Begrundelse

Strejken i Jyderup Statsfængsel er tilsyneladende gået i hårdknude, idet parterne ikke kommer videre i forhandlingerne. Derfor var det måske på sin plads at få en uvildig person til at se på problemerne med henblik på en løsning.

Svar (22/2 89):

Justitsministeren (H. P. Clausen):

Baggrunden for spørgsmålet er nu bortfaldet, idet jeg kan oplyse, at strejken blev bragt til ophør torsdag den 16. februar 1989.

Spm. nr. S 567

Til *boligministeren* (15/2 89) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren oplyse baggrunden for, at en ombygning til 96 mio. kr. i en ejendom i Odense af Kreditforeningen Danmark er forhåndsbelånt med 110.193.000 kr., og om ovennævnte lån er nedbragt, jf. realkreditlovens regler?«

Begrundelse

Der henvises til regnskab og bestyrelsesberetning fra I/S Difko XXXV.

Foreløbigt svar (22/2 89):

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Jeg har bedt Tilsynet med Realkreditinstituttet om at undersøge sagen nærmere.

I den anledning har Realkreditilsynet den 16. februar 1989 anmodet Kreditforeningen Danmark om snarest muligt at fremsende en skriftlig redegørelse til Tilsynet.

Når denne redegørelse foreligger og Tilsynet har haft lejlighed til at undersøge sagen, vil jeg vende tilbage med en besvarelse af spørgsmålet.

Spm. nr. S 571

Til *fiskeriministeren* (16/2 89) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Hvilke momenter i sagen vedrørende påsejling af en dansk fiskerkutter af en vesttysk ubåd i neddykket tilstand torsdag den 2. februar 1989 får ministeren til at svare, at han kun vil overveje en eventuel henvendelse til de vesttyske myndigheder med henblik på fremtidig at undgå sådanne tilfælde?«

Begrundelse

Spørgeren står fuldkommen uforstående over for ministerens ualmindelig vattede holdning i spørgsmålet om at sikre danske fiskere rimelige og sikre arbejdsvilkår på havet.

Svar (22/2 89):

Fiskeriministeren (Gammelgaard):

Den omtalte påsejling gøres til genstand for en søforklaring i henhold til søloven. Det ville være forkert af mig at træffe endelig beslutning om indholdet af en henvendelse til de vesttyske myndigheder, førend den retslige behandling har udredt sagen.

Spm. nr. S 572

Til skatteministeren (16/2 89) af:

Jens Thoft (SF):

»Kan ministeren bekræfte, at Statsskattedirektoratets vejledning »Sådan udfyldes selvangivelsen 1988« er groft misvisende i bl.a. afsnittet om fradragsret for faglige kontingenter, og vil ministeren i bekræftende fald sikre, at offentligheden får berigtigende information herom?«

Begrundelse

Af den omtalte pjece fremgår det side 23 i afsnittet om fradrag for udgifter til faglige kontingenter og a-kasse:

»Lønmodtagere kan trække kontingenter til fagforeninger m.v. samt bidrag til arbejdsløshedsforsikring (a-kasse-kontingent) fra. *Det samme (sic!) gælder arbejdsløse og efterlønsmodtagere, medmindre de har været arbejdsløse eller efterlønsmodtagere i hele året.*« (Den fejlagtige information er understreget af mig).

Efter gældende lovgivning er afsnittet notorisk ukorrekt, idet arbejdsløse og efterlønsmodtagere kan fratække betalt fagligt kontingent og a-kasse, punktum.

I samme afsnit er der endnu en – om end mindre – fejl, idet det anføres:

»Hvis foreningens hovedformål f.eks. er at udgive faglitteratur, faglige artikler eller lignende, kan kontingentet ikke trækkes fra.«

Heller ikke dette afsnit er korrekt, idet sådanne udgifter er fradragsberettiget, hvor de »er nødvendige til stillingens varetagelse«, som det hedder i samme Statsskattedirektorats ligningsvejledning. Jeg er opmærksom på, at i så fald er fradragsretten begrænset til den del, der sammen med andre lønmodtagerudgifter måtte overstige 3.200 kr.

Jeg skal hermed opfordre ministeren til dels at berigtige disse fejl, dels at drage omsorg for,

at Statsskattedirektoratet næste år ofrer flere midler på korrekturlæsning end på kulørte omslag.

Svar (23/2 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Efter at spørgsmålet har været forelagt Statsskattedirektoratet, kan jeg bekræfte, at den af hr. Jens Thoft citerede sætning på side 23 i Statsskattedirektoratets vejledning »Sådan udfyldes selvangivelsen« er urigtig, idet sætningen burde udformes således: »Det samme gælder arbejdsløse og efterlønsmodtagere, selv om de har været arbejdsløse eller efterlønsmodtagere i hele året.« (Min understregning).

I stedet for »selv om« er der altså fejlagtigt blevet indføjet »medmindre«.

Det må beklages, at fejlen ikke er opdaget trods adskillige korrekturlæsninger.

Hr. Jens Thoft hævder endvidere, at følgende sætning på samme side i vejledningen også er fejlagtig:

»Hvis foreningens hovedformål f.eks. er at udgive faglitteratur, faglige artikler eller lignende, kan kontingentet ikke trækkes fra.«

I sin begrundelse for spørgsmålet peger hr. Jens Thoft på, at sådanne udgifter dog er fradragsberettigede, hvor de »er nødvendige til stillingens varetagelse«, hvilket i øvrigt fremgår af Statsskattedirektoratets ligningsvejledning. I så fald er fradragsretten dog begrænset til den del, der sammen med andre lønmodtagerudgifter måtte overstige 3.200 kr.

Jeg er enig med hr. Jens Thoft i, at reglerne herom måske nok kunne være beskrevet noget mere præcist. Dog vil jeg bemærke, at den gældende retstilstand på dette område er rimelig klart beskrevet, hvis man ikke kun læser den citerede sætning isoleret, men læser afsnittet på side 23 om fagligt kontingent i sin helhed sammenholdt med afsnittet om faglitteratur på vejledningens side 25.

Som det fremgår af vejledningens titel, er den først og fremmest udarbejdet som et hjælpemiddel ved udfyldelsen af selvangivelsen. Det må derfor forventes, at behovet for vejledningen vil kulminere omkring den 1. maj 1989.

På den baggrund vil et retselsesblad til vejledningen stadig kunne gøre gavn. Derfor vil jeg bede Statsskattedirektoratet om at udarbejde et sådant retselsesblad hurtigst muligt, således at dette kan udleveres sammen med vejled-

[Skatteministeren]

ningen til selvangivelsen i tiden frem til omkring den 1. maj 1989.

Spm. nr. S 574Til *industriministeren* (16/2 89) af:**Ingrid Rasmussen (S):**

»Ser ministeren en mulig sammenhæng mellem den aktuelle udvikling i omsætningen af SEAS-aktier på Børsen og svækkelsen af priskontrollen gennem Elprisudvalget som følge af den af regeringen bebudede nedlæggelse af Monopoltilsynet, der er sekretariat for Elprisudvalget?«

Begrundelse

Stigningen i aktiekursen for SEAS-aktier er svær at forstå som andet end et udtryk for en forventning om, at priskontrollen på dette område vil blive svækket fremover. Det system, der hidtil har fungeret, har jo sikret, at monopolleverandørerne af el og varme ikke kunne opnå urimelige overskud. Forslaget om nedlæggelse af Monopoltilsynet kan betyde en svækkelse af dette system, idet både Elprisudvalget og Gas- og Varmepreisudvalget har Monopoltilsynet som sekretariat.

Svar (23/2 89):

Industriministeren (Nils Wilhjem):

Nedlæggelsen af Monopoltilsynet er en følge af konkurrencelovsforslaget, hvorefter Konkurrencerådets sekretariatsopgaver varetages af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Lov om elforsyning bestemmer i § 11, stk. 3, at Elprisudvalgets sekretariatsforretninger varetages af Monopoltilsynets direktorat.

Der er med konkurrencelovsforslaget ikke taget stilling til, hvor denne sekretariatsfunktion fremover skal placeres.

Jeg finder derfor ikke, at der er nogen sammenhæng mellem den af konkurrencelovsforslaget følgende nedlæggelse af Monopoltilsynet og udviklingen i aktiekurserne for elforsyningsevirkomheder. Dette fremgår i øvrigt også af, at konkurrencelovsforslaget er fremsat i januar 1989, mens kurserne for SEAS-aktierne, som det fremgår af nedenstående oversigt, begyndte at stige i sommeren 1988.

Kursudviklingen for SEAS-aktier:

	Præferenc-aktier	Almindelige aktier
Ultimo 1985	275	180
Ultimo 1986	275	167
Ultimo 1987	330	222
Ultimo marts 1988	325	220
Ultimo juni 1988	350	225
Ultimo september 1988	331	350
Ultimo december 1988	750	750
Ultimo januar 1989	725	741
16. februar 1989	755	762,5

Jeg hæfter mig endvidere ved, at der for NE-SA-aktier ikke kan konstateres en tilsvarende kraftig stigning i kurserne.

Spm. nr. S 580Til *indenrigsministeren* (17/2 89) af:**Kirsten Lee (RV):**

»Vil et kommunalbestyrelsesmedlem, der straffes for grov tilsidesættelse af sine pligter ved bevidst at undlade at opfylde en forpligtelse, der følger af lovgivningen, f.eks. ved at medvirke til, at der ikke udbetales bistandshjælp, bevare sin valgbarhed til kommunalbestyrelsen efter § 2 i loven om kommunale valg?«

Begrundelse

Et flertal af medlemmer i Hanstholm Kommunalbestyrelse bryder forsætligt loven ved at nægte at udbetale bistandshjælp til beboere i Frøstruplejren. Det er af Tilsynsrådet i Viborg Amt blevet præciseret over for de pågældende, at de handler ulovligt. Alligevel nægter de fortsat at udbetale bistandshjælp til de beboere, der efter gældende lovgivning er berettiget her til.

Det er derfor af principiel interesse at få oplyst, om det er ministerens vurdering, at de pågældende vil være valgbar til næste kommunalvalg.

Svar (22/2 89):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Spørgsmålet om, hvorvidt et kommunalbestyrelsesmedlem mister sin valgbarhed på grund af straf, afgøres af Valgbarhedsnævnet,

[Indenrigsministeren]

jf. § 50 a i den gældende lov om kommunale valg og § 105 i det forslag til ny lov om kommunale valg, som Folketinget vedtog ved 3. behandling den 16. februar 1989.

Jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvorvidt et kommunalbestyrelsesmedlem, der straffes for overtrædelse af den kommunale styrelseslovs regler om grov pligttilsidesættelse, vil bevare eller fortabe sin valgbarhed. I øvrigt har der endnu ikke for Valgbarhedsnævnet foreliget sådanne sager.

Valgbarhedsnævnet kan først træffe afgørelse i sager om fortabelse af valgbarhed på grund af straf, når der foreligger en endelig dom eller en bødevedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 206:

Forslag til lov om ændring af lov om leje.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 14/2 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Boligministeren (Agnete Laustsen):

Fremskridtspartiet vil med dette lovforslag begrænse bytteretten i medfør af lejelovgivning, sådan at retten til at bytte kun skal kunne anvendes, hvor der er tale om bytte mellem to lejeligheder. Som reglerne er i dag, har lejere også ret til at bytte med en ejer af en lejlighed eller en anden selvstændig beboelse.

Som jeg tidligere har tilkendegivet her i salen i forbindelse med min besvarelse af spørgsmål nr. S 407 den 25. januar 1989, er jeg af den opfattelse, at det aldrig har været hensigten, at den udvidelse af bytteretten, som kom ind i lejeloven i 1986, skulle give lejere mulighed for at opnå en økonomisk fordel ved at få købesummen nedsat for det parcelhus eller den ejerlejlighed, som lejerens ønsker at bytte sig til.

Jeg bemærkede ved den lejlighed, at jeg for at imødegå sådanne uheldige og utilsigtede konsekvenser af bytteretten er indstillet på at søge bestemmelsen ændret i forbindelse med en kommende revision af lejelovgivningen. Derudover har jeg i forbindelse med en henvendelse, som Boligselskabernes Landsfor-

ening har sendt til Boligudvalget i december 1988, bekræftet over for udvalget, at jeg vil søge reglen ændret.

Det er som bekendt min hensigt at fremsætte et nyt, revideret lejelovsforslag i næste folketingsår. Dette lovforslag vil bl.a. bygge på resultatet af det arbejde med tilvejebringelsen af en langsigtet boligpolitik, som jeg igangsatte i Boligministeriet i slutningen af 1988, og på de forslag til en samlet lejelovsrevision, som den tidligere regering har fremsat, og de kommentarer, der er fremkommet hertil.

Lejelovgivningen er i dag – det vil nok alle medgive mig – ikke mindst i kraft af mange og detaljerede ændringer gennem årene blevet stadig vanskeligere at overskue for brugerne og ikke mindst lejerne. Jeg er derfor af den opfattelse, at vi så vidt muligt bør undgå at gøre ondt værre ved at foretage endnu flere delændringer, lapperier på loven.

Regeringen er som sagt positivt indstillet over for ændringer af lejelovsbestemmelsen om bytteret, men da en samlet lejelovsrevision altså er inden for synsvidde og der således er udsigt til en samlet løsning af problemerne på lejelovsområdet, skal jeg henstille til Folketinget, at ændringer i lovgivningen på tilsvarende måde, som jeg tidligere har tilkendegivet ved behandling af bl.a. Socialdemokratiets forslag nr. L 164 om styrkelse af lejernes rettigheder, afventer den samlede lejelovsrevision.

Jeg skal på den baggrund på regeringens vegne afvise lovforslaget.

Svend Andersen (S):

Da bestemmelserne om bytteret blev indføjet i lejeloven, fremsatte Fremskridtspartiet et tilsvarende ændringsforslag, som blev forkastet, bl.a. ved hjælp af De Radikale. Nu forstår jeg, at en af begrundelserne for, at man fremsætter forslaget, er, at De Radikale er kommet med i regeringen. Jeg vil gerne sige, at vi ikke betragter det som en svækkelse af lejernes mulighed for at bevare bytteretten, at Det Radikale Venstre er blevet medlem af regeringen, men det må vi tage stilling til på et tidspunkt.

Den anden begrundelse er, at der er faldet en dom, som har tilkendt en lejer erstatning som følge af, at denne har lidt et tab ved, at en udlejer har nægtet lejerens et retmæssigt bytte af dennes lejlighed med et parcelhus.